DÜNYANIN EN BÜYÜK MUCİZESİ

5 yıl

Og Mandino

Epsilon

DÜNYANIN EN BÜYÜK MUCİZESİ

Orijinal Adı: The Greatest Miracle in the World
Yazarı: Og Mandino
Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Bengi Pirim
Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Tasarımı: Serhat Filiz
Film-Grafik: Figür Grafik

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası
Tel: (0212) 674 97 23

Özel Baskı: Mart 2008

ISBN: 975 331 166-4

© 1975 by Og Mandino

© Türkçe Yayım Hakkı:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. ve San. Ltd. Şti.

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. ve San. Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Nurtaç Cad. İcabet Sk. No: 3 Kâğıthane / İst.
Tel: 0212 294 46 00 pbx Fax: 294 41 16
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

DÜNYANIN EN BÜYÜK MUCİZESİ

OG MANDINO

Çeviri
Bengi Pirim

epsilon®

BİRİNCİ BÖLÜM

Onu ilk ne zaman gördüm?

Güvercinleri beslerken.

Tek başına düşünüldüğünde, bu basit, merhametli bir davranış ve hiç de alışılmadık bir görüntü değil. San Francisco rıhtımında, Boston Common'da, Time Square'in kaldırımlarında ve her şehrin ilginç bölgelerinde, kuşlara ekmek kırıntıları atan ve kendisinin de iyi bir yemeğe ihtiyacı olduğu her halinden belli olan yaşlılara rastlayabilirsiniz.

Ama bu yaşlı adam bu işi, radyoda dinlediğim haberlere göre yerde rekor yükseklikte bir tabaka oluşturan korkunç bir kar fırtınasının eşliğinde yapıyordu.

Onu ilk fark ettiğimde, arka tekerlekleri durmadan kayan arabamı ofisimin bir blok gerisindeki özel park alanının kapısına, alçak kaldırıma çıkarak, güçlükle getirmiştim.

Korkunç bir kar gelgitinin ortasında durduğunun farkında değildi. Ritmik hareketlerle, dizlerine kadar inen asker paltosunun eteklerine saldırıp etrafında dönen küme küme kuşlara, içinde ekmek kırıntıları olan kahverengi torbadan kırıntı atıyordu.

Dışarı, tipiye çıkıp, kapıyı açacak kutuya gitmek için yeterli gücü toplamaya çalışarak, çenemi direksiyona dayadım ve sileceklerin arasından onu seyrettim. Bahçe heykellerini anımsattı bana. Kar, omuzlarına dökülen saçlarını tamamen kaplamıştı ve sakalına da serpilmişti. Kalın kaşlarına yapışan kar taneleri, çıkık elmacık kemiklerini daha da belirginleştiriyordu. Boynunda, bir o yana bir bu yana sallanan bir haç asılıydı. Sol bileğinden sarkan çamaşır ipi, kulakları dünden beri yağan karın beyazlığına bürünen, yaşlı, alaca renkli bir av köpeğinin boynuna bağlıydı. Ona baktığımı fark edince, yüzünde bir gülümseme belirdi ve kuşlarla konuşmaya başladı. Sessiz bir sempatiyle başımı salladım ve kapının koluna uzandım. Evle ofisim arasındaki yirmi altı millik yol, üç saatten fazla zamanımı, yarım depo benzinimi ve nere-

deyse tüm sabrımı tüketmişti. Benim emektar 240-Z, düşük viteste kesilmeyen bir vınlamayla, kötü yollardan geçmiş, Willow Yolu'nda park etmiş birçok kamyon ve arabanın yanından geçip, Winthrop sokağındaki otoparka gelmişti.

O sabah işe gitmeye çalışmak benim için aslında delilikti. Ama geçen üç hafta boyunca Amerika Birleşik Devletleri'ni turlayıp *Dünyanın En Büyük Satıcısı* adlı kitabımın promosyonunu yaptıktan, kırk dokuz radyo ve televizyon istasyonu izleyicisiyle, iki düzineden fazla gazeteciye başarının anahtarının "azim" olduğunu söyledikten sonra, kızgın cadı Tabiat Ana tarafından bile mağlup edilmeyi göze alamazdım.

Bunun yanı sıra, gelecek cuma günü bir yönetim kurulu toplantısı vardı. Sınırsız Başarı dergisinin başkanı olarak, pazartesi günü ve haftanın diğer tüm günleri her departmanın yöneticisiyle geçen yılın performansını ve gelecek yılki projeleri değerlendirmem gerekiyordu. Hazırlıklı olmak istiyordum, yönetim kurulu odasındaki uzun masanın başına geçtiğimde karşıma çıkacak beklenmedik sorulara karşı hazırlıklı olmalıydım.

Harabe bir mahallenin ortasındaki park alanı, yirmi dört saat içinde iki kere nitelik değiştirirdi. Akşamları ve geceleri, kullanılmış araba satıcılarının hurda niyetine sattığı araçlarla dolardı. Bu arabalar o bölgede ikâmet eden ve isle kaplı binaları ikiye bölen dar sokakta park yeri bulamayanlara aitti. Sonra her sabah hepsi birden kitle halinde, o bölgedeki veya varoşlardaki fabrikalara giderler ve park yeri çehresini değiştirerek, şehir dışından gelen avukatlar, doktorlar ve Loyola Üniversitesi öğrencilerinin Mercedes, Cadillac, Corvette ve BMW'leri ile dolardı.

Bu park alanı, bölgede yaşayanların yüzüne inen bir tokat gibi, rahatsız edici bir lekeydi. Oraya park ettiğim yıllar boyunca, bu arka mahallenin sakinlerinin, parkın etrafını çevreleyen paslı demirlere dayanarak hastalık yayan tepeler oluşturan yırtık pırtık, buruşturulmuş gazeteleri, teneke kutuları, boş şarap şişelerini ortadan kaldırmak için bir teşebbüste bulunduklarını hiç görmedim. Otoparkın orada durmasının tek sebebi, on blok öteye kadar başka hiçbir park alanının bulunmamasıydı. Oysa bugün, üç fit karın altına gömülmüş tüm günahlarıyla, henüz dünc

kadar otomobiller olan beyaz tepecikleriyle, bana Kaliforniya'nın Pasific Grove kumsalını hatırlatıyordu. Görünüşe göre bu sabah hiç kimse çıkış yapmamıştı. Olasılıkla, kara gömülmüş, artık birer kardan Eskimo kulübesi olan araçlarına bakmışlar, ya otobüsle gitmişler ya da yataklarına geri dönmüşlerdi.

Otoparka giriş, birbirine yaklaşık dokuz fit uzaklıktaki iki noktadan yapılıyordu ve üzerlerinde geniş iç bükey demir kapılar vardı. Kapıyı kaldırmak, otoparka girip arabanızı park etmek için, çizgili beyaz metal bir kutunun içine iki çeyrek atıp madeni paraların elektronik mekanizmayla kapıyı kaldırmasını beklemek gerekiyordu. Sonra arabanın tekerlekleri asfaltın altındaki bir mekanizmaya basınç uygulayarak, arkadaki kapıyı otomatik olarak indiriyordu. Otoparktan çıkmak içinse tekrar iki çeyrek ödemeniz gerekiyordu. Tabii eğer ayda yirmi dolar vererek kiraladığınız özel bir anahtarınız yoksa. Bu anahtarlar hem çıkış hem girişte özel sarı bir kutuya sokularak kapıyı çalıştırıyordu.

Gözlerimi kuşları besleyen şefkatli adamdan ayırmayı başardım. Panodaki eldiven gözünden

anahtarımı alıp, arabamın kapı boyunu aşan karı güçlükle iteleyerek, dikkatle dışarı çıktım. O anda, böyle bir günde kısa kaban giyerek nasıl bir aptallık yaptığımı anladım. Yaşlı adam bana baktı ve el sallamak için yem verme operasyonuna ara verdi. Köpek havladı ama sonra sahibinin anlaşılmaz birkaç sözüyle susuverdi.

Başımı sallayarak gülümsedim. Benim "günaydın" deyişim, sesleri yok eden kar yağışında garip ve sönük geldi. Onun bugüne kadar duyduğum en derin sesle verdiği cevabı sanki etraftaki binalarda yankılandı. Bir defasında, Danny Thomas, radyo yorumcusu Paul Narvey'le tanıştığında, ona, "Sen Tanrı olmalıydın, sesin aynı O'nunki gibi," demişti. Bunun üzerine Paul'ün sesi çekingen bir koro üyesi gibi çıkmıştı.

"Bu güzel günde sizi selamlıyorum!"

Ona karşılık vermek için ne gücüm ne de isteğim vardı. Anahtarımı sarı kutuya sokup çevirdim, sonra yarı yuvarlanarak yarı yürüyerek arabama geri döndüm. Girmem için açılan kapının arkamda gıcırdadığını duydum, daha önce yüzlerce kez duymuştum bu sesi. Ama tam arabama girmiş, karla kaplı otoparkta yola ko-

yulmuştum ki, kapı yüksek, metalik bir çarpma sesiyle eski yatay pozisyonunu yeniden aldı. Sinirle içimi çektim, tekrar parka dönüp, arabadan indim; soğuk kara çıkıp, sarı kutuya anahtarımı soktum ve çevirdim. Kapı tekrar kalktı ve düştü. Bong! Sabırsızlıkla anahtarımı yeniden soktum, neredeyse kıracaktım bu sefer. Yine aynı şey oldu. Olasılıkla, tüm bu nem yüzünden, donanımda bir arıza oluşmuştu. Arabamı otoparka bırakmam olanaksızdı. Ve eğer sokakta bırakırsam da mutlaka çekilecekti. Orada dizlerime kadar gelen karın içinde durmuş, gözlerimdeki kar tanelerini silerken bu vakitsiz yolculuğun aptallığına küfür ediyordum.

Tam azimle ilgili söylediğim ve yazdığım her şeyden şüphe duymaya başlamıştım ki, kuşları besleyen yabancı kendime acımamı böldü. "Size yardım edeyim."

Bu ses gerçekten çok farklıydı ve yardım önerisiyle beraber bir emir de vardı bu uğultulu tonda. Yabancı yanıma geldi. Kendimi ilginç, çökük, sert hatlı, kırışık, büyük kahverengi gözleri olan bir yüze bakarken buldum. Ben bir pigme olmadığıma göre, o neredeyse yedi fit

boyunda olmalıydı. Gülümseyerek omuzlarımı silktim. "Teşekkürler, ama yapabileceğimiz pek bir şey olduğunu sanmıyorum," dedim bu Abraham Lincoln'e benzeyen adama.

Yabancı inatla kapıyı işaret ederken, gözlerinin ve ağzının etrafındaki derin çizgiler hayatım boyunca bir insanda gördüğüm en sıcak ve kibar gülümsemeye dönüştü. "Zor olmayacak. Anahtarını yeniden kutuya sok. Kapı kalkınca, altına girip, uzun kollarımla yakalayacağım ve sen arabanla geçene kadar tutup sonra bırakacağım."

"Ama bu ağır bir kapı."

Kahkahası otoparkta patladı. "Yaşlıyım ama oldukça güçlüyüm. Hem seni bu sıkıntıdan kurtarmak çabalarımıza değecektir. Carlyle der ki, her onurlu iş en başta imkânsız gibi görünür."

"Carlyle?"

"Evet, Carlyle Thomas. 19. yüzyıl İngiliz yazarı."

Buna inanmadım. Kar yığınının ortasında durmuştum, buz gibi rüzgâr yüzümü yalıyordu, ayaklarım ıslanmıştı ve donuyordu, yavaş yavaş bir kardan adama dönüşüyordum...Ve bu sırada

uzun saçlı, yetmiş yaşında bir hippi, bana İngiliz edebiyatı hakkında küçük bir ders veriyordu.

Başka ne yapabilirdim? Başkalarının alternatiflerini dikkate almanın önemine inanırdım, ama aynı zamanda bazı zaman ve koşullarda hiç alternatif olmadığını da biliyordum. Teşekkürlerimi sunmuş, beklerken, yaşlı adam küçük köpeğini nazikçe çitlere doğru itti, boynundaki ipi çıkarıp iki demire bağladı. Sonra bana doğru dönerek başını salladı. Hipnotize olmuş gibi onun bu sessiz emrine uyup, anahtarımı kutuya soktum. Kapı gürültüyle yukarı kalktı. Yaşlı adam altına girdi, tam kapı inmeye başlayacakken onu soğuk metal kolundan yakaladı. Sonraki birkaç dakikayı çok sık düşünmüş olmama rağmen, tam olarak hatırlayamıyorum. Belki de hızla yediğim kahvaltı ve uzun yol, sonunda etkisini göstermişti. Başım dönüyordu ve görüşüm bozulmuştu. Sanki biri gözlük camlarıma vazelin sürmüştü. Her şey birbirine karışmıştı. Garip bir titreme bedenimi sarstı. Dikkatimi önümdeki garip hayale vermeye çalışıyordum. Yağan karın arasından göğsündeki tahta haçı görüyordum, belki de bu hayali görmeme sebep olan

oydu... Uzun saç ve sakal, başının üzerinde kırk beş derece açılmış kollar...demir kapı...çapraz çubuklar...Golgotha'ya çarmıha gerilmek için giden, mahkûm edilmiş adamın taşıdığı asa...

Telaşlı sesi fantezimi böldü. "Acele et! İçeri sür! İçeri sür!" Arabamın içine yuvarlandım, düşük vitese geçip, gaz verdim, tekerlekler yeri kavradı ve yavaşça yabancının yanından, kapıdan içeri girdim. Arabayı durdurdum. Ellerim titriyordu. Başım zonkluyordu. Bacaklarım güçsüz düşmüştü. Koltuğumun arkasından evrak çantamı aldım, kapıyı açtım ve kafa üstü kara düştüm. Kalkıp üzerimi silkeledim ve arabamı kilitledim. Yaşlı adama teşekkür etmek için döndüm, ama kurtarıcım görünürlerde yoktu.

İKİNCİ BÖLÜM

İlkbaharın sonuna kadar onu bir daha görmedim.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen cuma günlerinden biriydi. Aylık bir dergi çıkarmanın getirdiği, rutin konularla ilgili problemler gün boyunca büyük bir hızla artmıştı. Tüm küçük savaşlar bittiğinde yalnızdım ve hem fiziksel hem zihinsel anlamda tükenmiştim.

Masamda oturmuş, masa saatimin tiktaklarını dinliyor ve eve giderken katlanmak zorunda kalacağım trafikten korkuyordum. Bu saatte bile Edens Expressway kitlenmiş oluyordu. O rahatsız edici, bitmek tükenmek bilmeyen sorular zihnimde dolaşıp duruyordu.

"Neden bu kadar yoğun çalışıyorsun?"

"Bir numaraya yerleşince her şeyin daha kolay olacağını mı sanmıştın?"

"Neden istifa etmiyorsun? Kitaplarından aldığın telifler maaşının dört katı."

"Dergi başarılı olunca neyi ispatlamış olacaksın?"

"Neden huzurlu ve sessiz bir yere gidip, yazmak için çıldırdığın kitaplarını yazmıyorsun?"

Bu soruların tek mantıklı ve cevabı vardı: Alışkanlık ve gurur.

Sınırsız Başarı'nın başına geçtiğimde çalışan sayısı sadece üç, tiraj ise 4.000'di. Bugün otuz dört kişi çalışıyordu, tiraj ise 200.000'e ulaşmıştı. Ayrıca, ülkemizde 120.000.000 potansiyel abone olduğunu biliyordum ve onlara ulaşmak büyük bir hedefti. Sonra "Gururun başlangıcı cennette, devamı dünyada, sonu cehennemdedir," sözünü kimin yazdığını hatırlamaya çalıştım. Hiç şansım yoktu, belleğim iyice zayıflamıştı.

Gözlüğümü evrak çantama koyup, ceketimi ve paltomu aldım, ışıkları söndürüp ofis kapısını kilitledim. Önümüzdeki dar sokaktan ve tren köprüsünün altından geçtim. Otoparkın küçük girişindeki, turuncu, yeşil, sarı renklerle yazılmış, şatafatlı "Kendin park et, sadece 50 sent"

yazısına kadar yürüdüm. Broadway ve Devon köşesindeki sokak lambası dışında her yer karanlıktı.

O saatlerde çevre sakinlerinin arabalarıyla dolu olan alana gelmek üzereydim ki onu gördüm. Uzun gölgesi sessizce, park etmiş bir kamyonun arkasından çıktı ve o karanlıkta bile onu ve arkasından gelen köpeğini tanıdım. Dönüp ona doğru yürüdüm.

"İyi akşamlar."

O kalın ve derin ses karşılık verdi: "Sizi bu güzel gecede selamlıyorum, efendim."

"O karlı günde bana yardım ettiğiniz için size teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Hiç önemli değildi. Hepimiz birbirimize yardım için varız."

Küçük köpeği okşamak için eğildim, pantolonumun paçasıyla oynuyordu. Sonra elimi yaşlı adama uzattım. "İsmim Mandino...Og Mandino."

İri parmaklarıyla elimi kavradı. "Sizinle tanıştığım için şeref duyuyorum, Bay Mandino. Benim adım Simon Potter...ve bu dört ayaklı arkadaşımın adı da Lazarus."

"Lazarus?"

"Evet. O kadar çok uyuyor ki ölü mü diri mi olduğunu anlayamıyorum."

Güldüm.

"Beni affedin Bay Mandino, ama isminiz çok ilginç. Bu sizin gerçek adınız mı?"

Bir kahkaha attım. "Hayır, asıl ismim Augustine. Lisedeyken okul gazetesi için bir yazı yazmış ve AUG diye imzalamıştım. Sonra düşünüp, fonetik olsun diye OG yaptım. Tuttu."

"Bu az rastlanır bir isim. Dünyada fazla Og yoktur."

"Bana bir tanesinin bile fazla olduğunu söylerler."

"Hâlâ yazıyor musunuz?"

"Evet."

"Ne tür yazılar?"

"Kitaplar, makaleler."

"Kitaplarınız yayımlandı mı?"

"Evet, beş tanesi."

"Bu harika. Boş şarap şişelerinin arasında bir yazarla tanışmak kimin aklına gelirdi?"

"Korkarım, sık sık yazarlarla tanışabileceğin bir yer burası, Simon."

"Evet. Acı ama gerçek. Ben de birazcık yazarım, ama yalnızca vakit geçirmek ve kendimi tatmin için."

Yaşlı adam yüzümü incelemek ister gibi yaklaştı.

"Yorgun görünüyorsunuz Bay Mandino... ya da sanırım seni Bay Og diye çağırmalıyım."

"Yorgunum. Uzun bir gündü...daha doğrusu uzun bir hafta."

"Eve gitmek için yolun uzun mu?"

"Yirmi altı mil kadar."

Simon Potter dönüp, uzun koluyla, otoparkın karşısındaki dört katlı, kahverengi tuğlalı, kasvetli apartmanı işaret etti. "Orada yaşıyorum. İkinci katta. Uzun yoluna koyulmadan önce, gelip benimle bir bardak şarap iç. Seni rahatlatır."

Tam başımı olumsuz anlamda sallayacaktım ki, tıpkı o karlı günde olduğu gibi, ona itaat etmek istediğimi fark ettim. Arabamın kapısını açıp, paltomu ve çantamı koydum, kapıyı kapattım ve Lazarus'un peşine düştüm. Hiç temizlenmemiş lobide yürüyüp, pirinçten posta kutularının ve sararmış plastik isim kartlarının önünden geçtik, yıpranmış dar merdivenden yukarı çıktık.

Simon cebinden bir anahtar çıkarıp, çam ağacından yapılma kapının deliğine soktu. Kapının üzerine kırmızıyla "21" yazılmıştı. Girmem için önümde eğildi. Işığı yakıp "Dağınıklığımı affet. Lazarus'un dışında kimsem yok, yalnız yaşıyorum ve ev işi yapmayı hiç beceremem," dedi.

Özür dilemesi gereksizdi. Küçük oturma odası tertemizdi; keten işlemeli oval halıdan, tavana kadar. Hemen kitapları gördüm, yüzlerce kitap vardı. İki büyük kitaplık doluydu, yerde de neredeyse sahibinin boyunda yığınlar oluşmuştu.

Soran gözlerle Simon'a baktım. Omuzlarını silkip, odayı ısıtan bir gülümsemeyle, "Yaşlı bir adam okumaktan ve bir de düşünmekten başka ne yapabilir? Lütfen rahatına bak, ben de şaraplarımızı hazırlayayım," dedi.

Simon mutfağa gidince ben de kitaplarına baktım. Bu büyüleyici dev adam hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışarak, isimlerini okumaya koyuldum. Will Durant'tan *Sezar ve İsa*, Gibran'dan *Peygamber*, Pluthark'tan *Yüce Adamların Hayatları*, Fulton'dan *Sinir Sisteminin Fizyolojisi*, Goldstein'dan *Organizma*,

Eiseley'den *Beklenmedik Kâinat*, Cervantes'den *Don Kişot*, Aristo'dan *İşler*, Franklin'den *Otobiyografi*, Menninger'dan *İnsan Aklı*, Kempis'ten *İsa'nın Taklidi*, ve birkaç İncil...

Ev sahibi elinde şarabımla geldi. Kadehimi alıp, hafifçe onunkiyle tokuşturdum. Tatlı bir tını sessiz odada yankılandı. Simon, "Dostluğumuza. Uzun ve iyilikle dolu olsun," dedi.

"Amin," diye cevapladım.

Bardağıyla kitapları işaret etti. "Kütüphanem hakkında ne düşünüyorsun?"

"Muhteşem bir koleksiyon. Ben de onlara sahip olmak isterdim. Geniş bir ilgi alanın var."

"Pek sayılmaz. İkinci el kitap dükkânlarında geçen özel saatlerin birikimi bunlar. Yine de her cildi özel kılan ortak bir tema var."

"Özel?"

"Evet. Hepsi kendi tarzıyla dünyanın en büyük mucizesini anlatıyor ve ben onlara 'Tanrı'nın eli' kitapları diyorum."

"Tanrı'nın eli mi?"

"Bunu anlatmak benim için kolay değil... ama bence bazı müzik eserleri, sanat eserleri, bazı kitaplar ve oyunlar, besteci, yazar, sanat-

çı, ressam ya da oyun yazarları tarafından değil de Tanrı tarafından yaratılmıştır ve bizim bu eserlerin yaratıcısı dediğimiz insanlar, Tanrı'nın bizimle iletişime geçmek için kullandığı enstrümanlardır. Ne oldu Bay Og?"

Sözleri beni yerimden fırlatmıştı. Yalnızca iki hafta önce, New York City'de Barry Farber, popüler bir radyocu, tam da bu kelimeleri kullanmış, "Tanrı'nın eli" diyerek programında kitabımı övmüştü.

"Yani, sence Tanrı hâlâ bizimle iletişim halinde, tıpkı tarih öncesi Yahudi peygamberlerle olduğu gibi?"

"Kesinlikle. Binlerce yıl boyunca bu dünya sayısız peygamberin geçişine tanıklık etti, hepsi de Tanrı'nın dileklerini söylüyor ve açıklıyorlardı. Onlardan sonra hiç kimsenin gelmediğine inanamam. Evet, birçok peygamberi kovalandı, zulüm gördü, hatta öldürüldü. Ama Tanrı sonunda bizden umudunu kesmiş, bize arkasını dönmüş olamaz. Aksine, inanıyorum ki, O her nesile, özel, yetenekli, zeki, bir şekilde mesajlarını ileten insanlar yolladı. Her insan dünyanın en büyük mucizesini gerçekleştirme becerisine

sahip. Ve insanın en acı hatası mesajı anlayamamasıdır, medeniyetler önemsiz başarılarıyla körleştiler."

"Hepimizin yaratabileceği dünyanın en büyük mucizesi nedir?"

"Önce, Bay Og, bana mucizenin tanımını yapabilir misin?"

"Sanırım. Doğanın ve bilimin kurallarına aykırı olarak meydana gelen şey; bu kurallardan birinin geçici olarak ertelenmesi?"

"Çok net bir tanım, Bay Og. Şimdi, söyle bana, sen doğanın ve bilimin bu kurallarına karşı gelerek mucizeler yaratabileceğine inanıyor musun?"

Asabi bir şekilde gülerek, başımı hayır anlamında salladım. Yaşlı adam ayağa kalktı; ufak, camdan bir kitap ağırlığı alıp kahve sehpasından bana doğru tuttu. "Bu ağırlığı bırakırsam, yere düşer, öyle değil mi?"

Başımı salladım.

"Hangi kanun bunun yere düşeceğini söylüyor?"

"Yerçekimi kanunu?"

"Kesinlikle." Sonra beni uyarmadan, kitap

ağırlığını yere bıraktı. İçgüdüsel olarak uzanıp, yakaladım. Simon ellerini kavuşturup, bana tatmin olmuş gözlerle baktı.

"Biraz önce ne yaptığının farkında mısın Bay Og?"

"Kitap ağırlığını yakaladm."

"Daha da fazlası. Senin hareketin, yerçekimi kanununa kısa bir süre için de olsa engel oldu. Sen bir mucize gerçekleştirdin, tanımlamaya göre. Şimdi, sence dünyadaki en büyük mucize ne olabilir?"

Birkaç dakika düşündüm. "Herhalde ölülerin yeniden hayata dönüşü."

"Bence de, bu dünyanın hemfikir olduğu bir görüş."

"Ama bunların tüm bu topladığın kitaplarla ne ilgisi var? Bunlar, ölülerin dirilişiyle ilgili bir sır içermiyorlar ki!"

"Ah içeriyorlar Bay Og. İnsanların çoğu, belirli ölçülerde zaten ölü. Bir şekilde, düşlerini, isteklerini, iyi bir yaşam arzularını kaybetmişler. Özgüvenlerini yitirmişler ve güçlü potansiyellerini feda etmişler. Vasat bir yaşamı, sıkıntılı günleri ve gözyaşı dolu geceleri kabullenmiş-

ler. Onlar, seçimlerinin mezarlığına kapatılmış, yaşayan ölülerden başka bir şey değiller. Ama yine de o şekilde kalmak zorunda da değiller. Bu üzücü durumlarından kurtarılabilirler. Hepsi dünyanın en büyük mucizesini gerçekleştirebilirler. Hepsi ölümden dönebilirler. Bu kitaplarda, onların hâlâ uyguladıklarında, istedikleri her şeyi gerçekleştirmelerine ve hayatın gerçek zenginliklerine kavuşmalarına yardım edecek basit sırlar, teknikler ve metotlar var."

Ne diyeceğimi, nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Oturup, ona bakakaldım, o sessizliği bozuncaya dek.

"İnsanların, hayatlarında böyle mucizeler gerçekleştirebileceklerine inanıyor musun, Bay Og?"

"Evet, inanıyorum."

"Sen kitaplarında böyle mucizelerle ilgili şeyler yazıyor musun?"

"Bazen."

"Yazdıklarını okumak isterdim."

"Sana ilk kitabımın bir kopyasını getiririm."

"İçinde mucizeler var mı?"

"Evet, birçok mucize var."

"Onu yazarken, Tanrı'nın elini üzerinde hissettin mi?"

"Bilmiyorum, Simon. Zannetmiyorum."

"Onu okuduktan sonra, sanırım sana bunun cevabını verebilirim, Bay Og."

Bu konuşmadan sonra, arada sırada sokaktan, Devon Caddesi'nden geçen bir kamyon ya da otobüs sesinin bozduğu büyük bir sessizlik içinde oturduk. Şarabı içtim ve kendimi aylardır olmadığım kadar rahat ve dünyayla barışık hissettim. Kadehimi cilalı masanın üzerine bıraktım ve kendimi bronz çerçeve içindeki iki resme bakarken buldum. Bir tanesi çok güzel, harika bir esmer kadın, diğeri de asker üniforması içinde sarışın bir oğlandı. Simon'a baktım. Benim sessiz sorumu anladı.

"Karım. Oğlum."

Başımı salladım. Öyle alçak sesle konuşuyordu ki güçlükle duyabiliyordum, odanın içinde bana doğru akıyor gibiydi sesi. "İkisi de öldü."

Gözlerimi kapatıp başımı salladım. Sonraki sözleri fısıltı halindeydi. "1939, Rusya."

Gözlerimi açtığımda yaşlı adam başını el-

lerinin arasına almış, kocaman ellerini sımsıkı kenetlemişti. Sonra bir yabancıyla acısını paylaşmaktan utanmış gibi ayağa kalkıp, zorlanarak gülümsedi.

Konuyu değiştirdim. "Ne iş yapıyorsun, Simon? Bir mesleğin var mı?"

Yaşlı adam birkaç dakika tereddüt etti. Sonra tekrar gülümsedi. "Ben bir paçavracıyım, Bay Og," dedi.

"Ben paçavracıların 1930'ların başlarında yok olduklarını sanıyordum."

Simon uzandı, elini omzuma koyup kibarca sıktı. "Tanımlarsak Bay Og, paçavracı, sokaklardaki paçavraları, eskileri, çöpleri toplayarak hayatını kazanmaya çalışan kişidir. Herkesin çalıştığı, iş sahibi olduğu dönemde Amerikan yaşamında paçavracılar kaybolmuş olabilir, ama şartlar değişirse yeniden ortaya çıkarlar."

"Zannetmem. Suç oranımıza bakarsak, hırsızlık, silahlı soygun ve banka soygunlarında hızla ve kolaylıkla ilerliyoruz."

"Korkarım dediğiniz doğru, Bay Og. Bugünün artan kâğıt ve metal fiyatları içinde bir paçavracı ya da çöp toplayan adam, oldukça iyi

geçinebilir. Ama ben o tür bir paçavracı değilim. Ben eski gazeteler ve bira kutularından daha değerli şeyler arıyorum. Ben insan ırkının artıklarını arıyorum, başkalarınca dışlanmış insanları, hatta özgüvenlerini ve iyi bir yaşam arzularını yitirmiş insanları arıyorum. Onları bulduğumda, yaşamlarını iyi yönde değiştirmeye, onlara umut aşılamaya, onları yönlendirmeye ve yaşayan birer ölü olmaktan kurtulmaya çalışıyorum. Bu benim için dünyanın en büyük mucizesi ve elbette, 'Tanrı'nın eli' kitaplarından edindiğim erdem, nasıl denir -bu mesleğimde- bana büyük ölçüde yardımcı oluyor. Taktığım tahta haçı görüyorsunuz. Bu bir zamanlar gemide çalışan bir genç adam tarafından yapılmıştı. Onunla bir gece Wilson Caddesi'nde karşılaşmıştım, ya da o benimle karşılaşmıştı demeliyim. Sarhoştu. Onu buraya getirdim. Birkaç bardak koyu kahve, soğuk bir duş ve biraz yemekten sonra, konuştuk.

"Tam bir kayıp ruhtu, eşini ve iki çocuğunu geçindirememenin ezikliğiyle yıkılmıştı. Üç yıldır, günde on yedi saat, iki işte birden çalışıyordu ve çökme noktasına gelmişti. Onu bul-

duğumda, şişelerde kaybolmaya başlamıştı... yaşayan ölü durumuyla yüz yüze gelmekten ve böyle güzel bir aileyi hak etmediğini söyleyen vicdanının sesiyle yüzleşmekten kaçıyordu. Durumunun herkesten farklı olmadığını ve umutsuz olmadığını söyleyerek onu ikna ettim. Her akşam işine gitmeden önce beni ziyaret etmeye başladı. Beraber mutluluğun ve başarının tarihi sırlarını keşfetmeye ve tartışmaya başladık. Süleyman'dan, Emerson'a, Gibran'a kadar her akıllı adamdan bahsettim. Ve o da dikkatle dinledi."

"Ne oldu ona?"

"Bin dolar biriktirince her iki işten de ayrıldı, ailesini eski Plymouth'larına bindirip Arizona'ya gitti. Şimdi ufak, şirin bir yerleri var yol kenarında, Scottsdale'in hemen dışında. Tahta oymaları için oldukça yüksek fiyatlar istemeye başladı. Arada sırada, bana, hayatını değiştirmesi için ona verdiğim cesaret için teşekkür eden mektuplar yazar. Bu haç, onun ilk oymalarından biriydi. O artık mutlu ve tatmin olmuş bir adam. Henüz zengin değil, dikkatini çekerim, yalnızca daha mutlu. Görüyorsun, Bay

Og, çoğumuz kendimize hapishaneler örüp bir süre bunların içinde yaşayınca, duvarlara alışıp, yaşamdan beklediğimiz yanlış vaatleri kabul ediyoruz. Bu inanış yerleşince de hayatta daha fazla şey yapma umudumuzu kaybedip, hayallerimize gerçekleşme şansı tanımıyoruz. Kuklalara dönüşüyoruz ve yaşayan ölüler olarak acı çekiyoruz. Yaşamını bir amaca, bir işe ya da başkalarının mutluluğuna adamak onur verici bir şeydir, ama eğer mutsuzsan ve bu yaşamdan tatminsizsen, emin ol ki bu çelişki içinde yaşamak yalandır ve yaratıcın tarafından sana bağışlanan iradeyi reddetmektir."

"Simon, affet beni, ama insanların hayatlarına müdahale etmemen gerektiğini ya da buna hakkın olmadığını hiç düşünmüyor musun? Sonuçta onlar seni aramıyorlar. Onları bulması gereken ve eğer denerlerse yeni bir yaşamları olabileceğine inandıran sensin. Tanrı'yı oynamaya çalışmıyor musun?"

Yaşlı adamın yüzü sempatiyle yumuşadı ve benim anlayışsızlığım ve algılama güçlüğüm karşısında şefkatle gülümsedi. Ama cevabı kısa ve affediciydi.

"Bay Og, ben Tanrı'yı oynamıyorum. Er ya da geç senin de öğreneceğin gibi, Tanrı çoğu zaman insanı oynar. Tanrı, insan olmadan hiçbir şey yapmaz ve her zaman insan vasıtasıyla mucizeler gerçekleştirir."

Ziyaretimi aniden sonlandırır gibi ayağa kalktı, bu benim ofisimde bir görüşmeyi sona erdirmek istediğimde kullandığım teknikti. Koridora gelince elini sıktım. "Misafirperverliğin ve şarap için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti, Bay Og. Lütfen imkân bulduğunda bana kitabının bir kopyasını getir."

Uzun eve dönüş yolunda, sürekli bir soru düşüncelerimi böldü. Eğer bu akıllı, yaşlı paçavracı, yaşamı reddetmiş olan insanları kurtarmak konusunda uzmansa, neden vaktini benim gibi başarılı, yüzde ellilik vergi diliminde yaşayan, ülke çapında bir best-seller yazmış bir adamla harcıyordu?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Birkaç gün sonra, otoparkta, tam arabamın içinden çıkarken, birinin kısık bir sesle bana seslendiğini duydum.

"Bay Og, Bay Og! Yukarı bak!"

Simon ikinci kattaki dairesinin penceresinin bitkilerle kaplı pervazından, elinde mavi bir su kabıyla, dikkatimi çekmeye çalışarak sarkıyordu.

El salladım.

"Bay Og, Bay Og! Kitabın, yazdığın kitap. Verdiğin sözü unutma."

Başımı olumlu anlamda salladım.

Dairesinin içini işaret ederek. "Bu akşam, eve gitmeden önce?" dedi.

Yine başımı salladım.

Gülümsedi ve bağırdı: "Şarabını hazır edeceğim."

Tamam anlamında bir el işareti yaptım, arabamı kilitledim ve o günkü problemlerime doğru harekete geçtim.

"Simon Potter, kimsin sen?

"Simon Potter, nesin sen?

"Simon Potter, niçin sen?"

Acelcyle ofisime doğru giderken, bu üç soruyu, gençlikten kalma, unutulmuş bir tekerleme gibi tekrarladığımı fark ettim. Yaşlı adamla ilgili duygularımla baş etmekte güçlük çekiyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Beni şaşırtmıştı...ve açıklanamaz bir nedenden dolayı korkutmuştu. En olmadık zamanlarda, bir bütçe toplantısının tam ortasında ya da ayrılmış makaleleri okurken, bir kitap eleştirisi yazarken aklıma geliyordu. Yüzü, sesi, karizmatik tavırları düşüncelerimi bölüp, bir anda konsantrasyonumu bozuyordu. Kimdi o? Nereden gelmişti? Hayatımda işi neydi? Belki bu akşam bazı cevaplar bulabilirdim. Zihnimin rahatlaması için bunu umuyordum.

Kapanış vaktine yakın, sekreterim Pat Smith'e *Dünyanın En Büyük Satıcısı* adlı kitabımı hazırlamasını söyledim. Kitabı bana verdik-

ten sonra bir an kapının ağzında durup, "Başka bir şey var mı Og?" diye sordu.

"Hayır, sağ ol, Pat, sabahleyin görüşürüz. İyi geceler."

"İyi geceler...Kahve makinesini kapatmayı unutma."

"Unutmam."

"Geçen sefer geç saate kadar çalışıp iki kabı bozduğunu söylemiştin."

Publishers Weekly'nin "kimsenin bilmediği best-seller" diye tanımladığı kitabımı, kendi eserimi elimde tutuyordum. Kitabım dört yüz bin baskı yaparak, Harold Robbins, Irving Wallace ve Jacqueline Susann'ın tüm kitaplarını sollamıştı.

Şu anda bazı yayıncıların yeniden kitabın basım haklarını almaya çalıştıklarına dair söylentiler vardı ve büyük paralardan bahsediyorlardı, altı haneli rakamlardan. Ne olurdu bunlar gerçekleşse? Bununla başa çıkabilir miydim? Tüm o ani zenginlikle, ülke çapındaki ünle ve promosyon kampanyalarıyla başa çıkabilir miydim? Bunun bedeli ne olacaktı? Daha sonra pişman olacak mıydım? Simon'ın kendi yarattığı-

mız hapishanelerden söz ettiğini anımsadım. Bu özgürlüğün anahtarı mı olacaktı? Yoksa kendimi mi kilitleyecektim? Hayattan daha ne istiyordum? Böyle bir parasal özgürlüğüm olsaydı, yaşam tarzım değişir miydi? Gerçekleşmeden önce kim bu tür sorulara cevap bulabilir ki? "Ne olurdu" düşüncelerini kafamdan çıkarmaya çalışarak, kitabı açıp Simon için imzalamalıydım. Bu aziz kılıklı adama, ne yazmak uygun olurdu acaba? Benim için uygun kelimeler önemliydi. Gibran, Plutarch, Plato, Seneca ve Eiseley üzerine uzman olan bir adam acaba benim küçük kitabımı okuduktan sonra ne düşünecekti?

Bu benim için önemliydi.

Yazmaya koyuldum...

Simon Potter için
Tanrı'nın en iyi paçavracısına
Sevgiyle
Og Mandino

Kahve makinesini kapatmam gerektiğini anımsadım, soygun alarmını kurdum ve otoparkı geçip Simon'ın apartmanına doğru yürüdüm.

Kapıdaki posta kutularından birinin üzerinde 21 numarayı bulup iki kere kapıyı çaldım ve merdivenleri tırmandım. Simon holde beni bekliyordu.

"Hatırladın!"

"Sen bana hatırlattın!"

"Ah, evet. Çoğu yaşlı adam gibi hem kaba hem de yüzsüzüm. Beni affet, Bay Og. İçeri gir, içeri gir."

Hâlâ ayaktayken alışverişimizi yaptık. Ben ona kitabımı verdim, o da bana bir bardak şarap. Başlığı okuyunca kaşlarını çattı.

"Dünyanın En Büyük Satıcısı? Çok ilginç. Kim olduğunu tahmin edebilir miyim?"

"Asla tahmin edemezsin, Simon. O zannettiğin kişi değil."

Sonra kapağı çevirdi ve benim yazımı okudu. Bana baktığında yüzü yumuşamıştı, iri kahverengi gözleri nemliydi. "Teşekkür ederim. Eminim hoşuma gidecek. Ama neden bu şekilde imzaladın? Paçavracı, tamam...ama Tanrı'nın en iyi paçavracısı?"

Kitap yığınlarını işaret ettim. "Daha önce geldiğimde, bana bazı kitapların Tanrı'nın eliy-

le yazıldığıyla ilgili teorinden bahsetmiştin. Bir yazara Tanrı'nın dokunup dokunmadığını anlayabiliyorsan, Tanrı'nın özel bir dostu olmalısın diye düşündüm."

Yüzümü incelemeye koyulmuştu, son derece rahatsızlık verici birkaç dakikadan sonra, bakışmamızı bozdu.

"Ve sen de kitabını okuyup, diğerleriyle aynı kategoriye girip giremeyeceğini anlamamı istiyorsun...Tanrı tarafından izlenip izlenmediğini?"

"Bunu yapmanı isteyip istemediğimi bilmiyorum, Simon. Belki bilinçaltım öyle istiyor ama bunu düşünmemiştim. Tek bildiğim, seninle olduğumda çok ilginç sinyaller alıyorum. Zihnimi oldukça meşgul ediyorsun ve sebebini bilmiyorum."

Yaşlı adam sandalyesine dayandı ve gözlerini kapattı. "Sinyal bir uyarıdır, olacak bir şeyin habercisi. Bu benimleyken hissettiğin bir şey mi yoksa benimle ilgili düşüncen mi?"

"Bunun neler hissettiğimi tam olarak açıkladığını zannetmiyorum."

"Bu belki de daha önce karşılaştığımız ya da

geçmişte bir şeyler yaşadığımız hissi? Fransızlar ne diyor buna? Ah, evet...déjà vu."

"Evet, buna daha yakın. Hiç bir rüya gördüğün ve uyandığında aklında kalanların yalnızca gölgeler, tanınmaz sesler ve anlamsız, hayatla ilgisiz şeyler olduğu oldu mu?"

Yaşlı adam başını salladı. "Birçok kez."

"İşte, seninleyken veya senin hakkında düşünürken hissettiklerim böyle. Daha önce hiç yaşamadığım için tanımlayamıyorum."

"Zihin oldukça garip bir mekanizmadır, Bay Og."

"Simon, son on yıl içinde, belki dergimde kullanırım diye okuduğum, zihinle ilgili makaleleri sayamam bile. Okudukça, içimizdeki sırla ilgili ne kadar az şey bildiğimizi görüyorum. Hatta bu sırrın nerede gizli olduğunu bile bilmiyoruz?"

Yaşlı adam yanağını kaşıdı, "Dr. Karl Menninger, insan zihninin, beynin küçük torbasından çok daha fazlası olduğunu yazmıştı. Zihin, sürekli değişim yaşayan ve insanın tüm içgüdülerini, alışkanlıklarını, hatıralarını, organlarını, kaslarını ve hislerini kapsayan bir şey."

"Dr. Meninger'i tanıyorum."

"Şahsen mi? Gerçekten mi?"

"Evet."

"Nasıl bir adam?"

"Çok iri yarı, neredeyse senin ölçülerinde, güzel bir adam, senin gibi...Ve konuşurken gözlerinde hep bir parıltı var."

"O parıltı dediğin şey benim gözlerimde de var mı, Bay Og?"

"Bazen Simon. Bazen."

Üzülerek gülümsedi. "En çok Milton'ın zihin hakkında yazdıklarını seviyorum. 'Zihin kendi yerindedir ve kendi içinde cehennemi cennete, cenneti cehenneme çevirebilir.' Bay Og, zihnimiz dünyanın en büyük eseridir ve sahibine en güzel mutluluğu sağlayabilir, ya da sahibini yok edebilir. Her ne kadar onu kontrol etmenin yolunu biliyorsak da kendi mutluluk ve çıkarımız için, dünyanın en aptal hayvanı gibi, onun potansiyelinden tamamen habersizmişiz gibi davranıyoruz."

"Kendi çıkarımız için zihnimizi kontrol etmenin yolu bu mu?"

Simon kitap yığınlarını işaret etti. "Hep-

si orada. Yalnızca etrafımızda yayılmış duran hazineleri çalışmamız gerekiyor. Yüzyıllar boyunca insan, zihnini bir bahçeyle karşılaştırdı. Seneca 'Toprak ne kadar zengin olursa olsun, işlenmedikçe verimli olamaz,' diyordu, bizim zihinlerimiz de öyle. Sör Joshua Reynolds der ki, zihnimiz yalnızca kısır bir topraktır, eğer sürekli yeni fikirlerle gübrelenmezse, yorulur ve verimsizleşir. Ve James Allen, tarihi eser değerindeki klasiği *İnsan Düşününce*'de der ki, insan zihni bahçeye benzer, ya akıllıca ekersiniz ya da vahşileşmesi için bırakırsınız, ama ekilsin ya da terk edilsin üretir. Eğer gerekli tohumlar ekilmezse, o zaman toprağa bir yığın yaramaz ot tohumu dökülür; sonuçları yanlış, işe yaramaz, zararlı ve adi bitkiler olur. Bir başka deyişle, zihnimize neyin girmesine izin verirsek, onun meyvelerini toplarız."

Bir sigara yakıp, her sözünü incelemeye koyuldum.

"Şimdi insan, zihnini bilgisayarlarla karşılaştırıyor; ama sonuçlar Seneca ve diğerlerinin vardıklarıyla aynı. Eğer bilgisayara hatalı bilgi girersen, hatalı cevaplar alırsın. Zihinlerimiz de

öyle.... Diğer taraftan, eğer güzel, pozitif, doğru düşünceler, fikirler yüklersen ya da ekersen, hasat zamanı onu alırsın. Görüyorsun, çok basit. Ne olmayı düşünürsen, o olursun. İnsan yüreğinde ne düşünürse, o olur. Allen der ki, insan kendinden yapılmıştır ya da yapılmamıştır; düşünce savaşında kendini kendi silahlarıyla yok eder; aynı zamanda onu mutlu, güçlü ve huzurlu kılacak aletleri de kendisi icat eder. Doğru seçim ve doğru uygulamayla ilahi kusursuzluğa erişir. Bay Og, şu sözlere dikkat et: 'Doğru seçim.' Bunlar mutlu bir hayatın temel taşlarıdır, başka bir zaman, size özenle açıklarım."

"Bir başka deyişle, Simon, zihnimizi programlayabileceğimizi söylüyorsun. Ama nasıl?"

"Çok kolay. Bunu biz kendimiz için yapar ız ya da başkaları bizim için yapar. İster doğru ister yalan olsun, bir düşünceyi sürekli duyar, okur ve tekrarlarsak zihin bunu kaydeder. Bu düşünce kişiliğimizin değişmez bir parçası olur. Bu düşünce o kadar güçlenir ki zihin hiç düşünmeden ya da gelecekte ne olacağına aldırmadan onu uygular. Hitler, anımsarsın, bunu tüm ülkeye yaptı. 'Beyin yıkama' Orient'te esir düşen

askerlerimizin yaşadığı acı tecrübelerden sonra tanıdığımız bir deyim."

"Ne düşünürsek, o mu oluruz?"

"Her zaman!"

Bu biraz araştırma ve zorlama yapmak için iyi bir fırsattı ve bunu kullandım. "Simon, bana kendinden bahset. Bu seni rahatsız eder mi?"

Başını hayır der gibi salladı, şarap kadehini lambanın durduğu masaya bıraktı, ellerini kucağında birleştirdi ve ellerine bakarak konuştu. "Hayır, rahatsız etmez. Bu fırsat yıllardır elime geçmedi ve bunun sana ilişkimiz hakkında bir ipucu, bir gerçeklik sağlayacağını, netlik kazandıracağını umduğunun farkındayım. İlk olarak yetmiş sekiz yaşındayım ve sağlıklıyım. 1946'dan beri bu ülkedeyim."

"Buraya hemen savaştan sonra mı geldin?"

"Evet."

"Savaştan önce ne yapıyordun?"

Gülümsedi. "Biliyorum, bana inanmak senin için çok güç olacak ama Almanya'nın Orta Doğu'yla ithalat-ihracat yapan en büyük şirketinin başındayım. Benim evim Frankfurt'taydı, ama firmanın merkez ofisi..."

Sözünü kestim: "Şam'daydı?"

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Evet Bay Og, Şam'daydı."

Ellerimle yüzümü ovuşturup, kalan şarabı da bardağıma boşalttım. Bunu nereden bilmiştim? Anlatamayacağım bir nedenle bu daireden hemen kaçma isteği duyuyordum. Ancak bunun yerine felç olmuş bir halde orada oturdum. Bir yandan daha fazlasını duymak istemiyor, bir yandan da her şeyi dinlemeye can atıyordum.

İçimdeki gazeteci sonunda kazandı ve bir savcı gibi, onu soru bombardımanına tutmaya başladım. Kendi hızını bozmadan her soruma cevap veriyordu.

"Simon, başka ofisleriniz var mıydı?"

"On tane, Kudüs'te, Bağdat'ta, Alexandria'da, Kahire'de, Beyrut'ta, Aleppo'da..."

"On tane mi?"

"On tane."

"Ne tür ürünlerin ithalat-ihracatını yapıyordunuz?"

"Çoğunlukla değerli ve az bulunan eşyaların. İşlenmiş yünler, ketenler, değerli cam eşya, kıymetli taşlar, iyi halılar, bazı deri eşyalar, kâğıtlar..."

"Şirket büyüktü demiştin, değil mi?"

"Dünyanın en büyük şirketlerinden biriydi. Yıllık satış hacmimiz, depresyonun ortasında bile, 1936'da, Amerikan parasına göre 200 milyon doların üzerindeydi."

"Ve sen şirketin başındaydın?"

Simon utanarak başını önüne eğdi. "Tek sahibi ve kurucusu olunca, şirket başkanı olmak zor değildir." Kitabımı alıp başlığı gösterdi, "Aynı zamanda şirketin baş satıcısıydım."

Ev sahibim kalkıp, bardağımı yeniden doldurdu. Ona dikkatlice bakarken, bardağın yarısını diktim. Benimle dalga mı geçiyordu? Sonunda kolunu yakalayıp, onu nazikçe bana doğru döndürdüm ve gözlerinin içine bakarak "Simon, doğruyu söyle, kitabımı daha önce mi okudun?" diye sordum.

"Özür dilerim, Bay Og, ama bu akşama kadar kitabının bir kopyasını hiç görmedim. Neden?"

"*Dünyanın En Büyük Satıcısı*, İsa'nın zamanında geçiyor. Genç bir deveci oğlanın, Hafid'in, hikâyesi. Hafid kervanda gördüğü diğer satıcıların çalışmalarının ürünü olan altından payını almak hevesiyle çalışan bir genç. Sonunda,

birçok kez reddedildikten sonra, kervanın başı Hafid'e bir kaftan veriyor ve bunu yakınlardaki Bethlehem kasabasına götürüp satabileceğini söylüyor. Ama Hafid üç yorucu günün sonunda satamadığı kaftanı, bir mağarada uyuyan bir bebeği ısıtmak için kullanıyor. Sonra, onu izleyen parlak yıldızın farkına varmadan, başarısız bir satıcı olduğuna inanarak, kervana geri dönüyor. Ama kervan başı bu yıldızın bir kehanete işaret ettiğine inanarak, genç adama on tomar başarı veriyor ve genç adam bunu hayatına uygulayarak, Dünyanın En Büyük Satıcısı olma yolunda kullanıyor."

"Bu çok dokunaklı bir öykü, Bay Og."

"Dahası var, Simon. Hafid, zengin ve güçlü olunca en büyük mağazasını bir şehirde açıyor. Bu şehri tahmin eder misin?"

"Şam?"

"Evet. Zamanla başka mağazalar da açıyor ve kolları Ortadoğu'ya kadar uzanıyor. Bil bakalım kaç mağaza açıyor?"

"On?"

"Doğru. Ve sattığı mallar senin sattığın malların aynısı."

Yaşlı adam başını başka tarafa çevirip yavaşça "Bunlar inanılmaz derecede garip rastlantılar, Bay Og," dedi.

Ben bastırdım. "Bana ailenden bahset, Simon."

Yeniden konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika duraksadı. "Şey, daha önce söylediğim gibi evim Frankfurt'taydı. Aslında biz banliyöde yaşıyorduk, Sachsenhausen'da Main Nehri'ne bakan sevimli bir yerde. Ama, oradaki sürem sınırlıydı. Sanki hep aileme havaalanında veda etmekle geçiyordu ömrüm. Bir süre sonra eşim ve oğlumdan uzak kalmaktan nefret eder olmuştum. Sonunda 1935'te hayatımla ilgili bir şey yapmaya karar verdim. Gelecekle ilgili çok özenli planlar yaptım. 1940'a kadar çok sıkı çalıştım, böylece sağladığım kazançla ailem ve ben hayatımızın sonuna kadar rahat yaşayacaktık. Sonra şirketin yönetimini, yıllar boyunca benimle çalışan, sadakatine inandığım çalışanlarıma devredecektim..."

Yine sözünü kestim. Bu kez sesim kısık çıkmıştı. "Simon, kitabımı okuduğun zaman, benim büyük satıcım Hafid'in de sonunda işini ve

servetinin çoğunu işini kurmasında ona yardımcı olanlara devrettiğini göreceksin."

Yaşlı adam kaşlarını çatmış, başını sertçe sallıyordu. "Bu olamaz! Bu olamaz!"

"Okuyacaksın nasıl olsa. Peki ya ailen?"

"Bu süre içinde, Hitler başa geçti. Ama ben de çoğu işadamı gibi, ülkemizin idaresini eline verdiğimiz canavar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Eşim bir Yahudiydi ve ben bir gün Şam'a yaptığım yolculuklardan birindeyken, Hitler'in ajanları tarafından ziyaret edildim. Bana hem eşimi hem de oğlumu onların deyimiyle koruyucu nezaret altına alacaklarını ve ancak şirketimi ve tüm varlığımı partilerine bağışlarsam bırakacaklarını söylediler. Hiç tereddüt etmeden kâğıdı imzaladım. Sonra hemen Frankfurt'a geri döndüm ve gizli polis tarafından havaalanı girişinde tutuklandım. Tüm savaş yıllarını bir toplama kampından diğerine taşınarak geçirdim. Bir Yahudi olmamam, sanırım, hayatımı kurtardı."

"Ya eşinle oğlun?"

"Onları bir daha hiç görmedim."

Üzgünüm demek istedim, ama diyemedim.

"Peki ya işin?"

"Gitti. Her şeye Naziler el koymuştu. Savaştan sonra neredeyse dört yılımı ailemle ilgili bir ipucu bulmak umuduyla geçirdim. Hem Amerikalılar hem de İngilizler çok sempatik ve yardımseverdi. Sonunda, Amerikan zekâsı sayesinde, eşimin ve oğlumun Dachau'da yakalanır yakalanmaz öldürülüp yakıldıklarını öğrendim."

Devam etmek zordu. Yaşlı adamı, akıl sağlığını korumak için zihninin derinliklerine gömdüğü anıları anlatmaya zorlayan, acımasız bir sorgucu gibi hissettim kendimi. Ama yine de devam ettim.

"Bu ülkeye nasıl geldin?"

"Zenginlik günlerimde Washington'da birçok dost edinmiştim. Bir tanesi göçmen bürosu otoriteleriyle ilişkiye geçti ve pasaport sorunumu halletti. Bir diğeri bana geçiş için para yolladı. 1931'de Şikago'ya gelmiştim ve canlılığı hoşuma gitmişti, o yüzden buraya geldim."

"Bunca yıl boyunca ne yaptın?"

Omuzlarını silkip, gözlerini tavana dikti. "Tüm dilekleri bir gaz odasında ölen eski milyoner bir şirket başkanı ne yapabilir? Yüzlerce

sevimsiz işte, sadece hayatta kalmak için çalıştım...gece kulübü kapıcılığı, aşçılık, şehir mezarlığı işçiliği, inşaat işçiliği...her şey. Kendime ait yeni bir iş kurmak için yeterli bilgi, tecrübe ve yeteneğe sahip olduğumu biliyordum, ama artık bunu yapmayı içim kaldırmıyordu. Başarılı ya da zengin olmak için hiçbir nedenim yoktu. Bu yüzden hiçbir girişimde bulunmadım. Sonunda sınava girip kazandım ve Foster Caddesi'nde bir okula kapıcı oldum. Her gün etrafımda gülen çocuklar vardı. Bu çok güzeldi. Arada sırada bana, benim Eric'imi anımsatan çocuklar görüyordum. İyi, saygın bir işti. Altmış beş yaşımda emekli oldum ve belediye bana yeterli miktarda maaş ödemeye başladı, yaşayacak ve okuyacak kadar."

"Seni paçavracı olmaya zorlayan şey nedir? Buna nasıl karar verdin?"

Simon gülümsedi ve sandalyesinde arkasına yaslanıp, sanki çok uzun zamandır hiç kurcalanmamış anıların arasında bir olayın ayrıntılarını arar gibi, gözlerini tavana dikti.

"Emekli olduktan sonra bu küçük daireye taşındım. Lazarus, ben ve kitaplarım. Her sabah

bu bloğun etrafını turlamak Lazarus ve benim için bir gelenek haline gelmişti. Bir sabah, tam apartmandan çıkarken, otoparkın kapısına gözüm takıldı. Seninle ilk tanıştığım yerde başı dertte olan genç bir kadın vardı. Arabası kapının yakınında duruyordu ama kapı kapalıydı ve kızcağız sinirle, attığı paraları yutan ama çalışmayan metal kutuya vuruyordu. Yanına yaklaşıp, yardım edip edemeyeceğimi sordum. Ağlıyordu, hıçkırıklarla son iki çeyreğini de makinenin yuttuğunu ve kapının hâlâ açılmadığını söyledi. On dakikadan az bir süre içinde Loyola'da sınıfta olması gerektiğini, final sınavının olduğunu ekledi. Herkesin yapacağı şeyi yaptım. Pantolonumun ceplerinden iki çeyrek çıkarıp makineye attım ve bu sefer kapı açıldı. Sonra da Lazarus'la yoluma devam ettim."

Bu sırada yaşlı adam odanın içinde dolanıyordu.

"Ardımdan aceleyle gelen adımları duyduğumda fazla uzaklaşmamıştım. Arkama döndüğümde sevimli, genç bayanın bana doğru geldiğini gördüm, gözleri hâlâ yaşlıydı ama gülümsüyordu. Ne yaptığını anlamama fırsat kal-

madan uzandı, kollarını boynuma dolayıp beni aşağı çekti, yanağıma bir öpücük kondurdu. Karımdan sonra ilk defa bir kadın bana sarılıyordu. Genç kadın hiçbir şey söylemedi, yalnızca kucaklamış ve öpmüştü. Sonra kayboldu. Bu tesadüfi olay yaşamıma yeni bir anlam ve yön verdi, Bay Og.

"Küçük dairemde saklanıp, hayatın bana yaşattıklarıyla acı çekmekten, kendime acımaktan vazgeçip, başkalarına kendimden bir şeyler vermem gerektiğini düşündüm. Aslında bu bencilce bir duyguydu; çünkü o minnettar kız beni öptüğünde çok uzun zamandır tatmadığım bir duyguyu tatmıştım. Bu, insanın bir başkasına karşılıksız yardım ettiğinde yaşadığı duyguydu. O günden beri de ben bir paçavracıyım."

Tükendiğimi hissediyordum. Sorular ve cevaplar beni yormuştu. Ama hâlâ bilmem gereken bir şey vardı.

"Simon, oğlunun adının Eric olduğunu söyledin, eşinin adı neydi?"

"Bay Og, karımın adı da en az ruhu kadar güzeldi...Lisha."

Tek yapabildiğim içimi çekip, fısıldamak oldu. "Simon, lütfen kitabımı bana ver."

Yaşlı centilmen kitabı kucağıma koydu. Sayfaları aceleyle çevirdim ve on dördüncü sayfada durdum. "Simon bak! İşte!" Sayfanın ortasını gösteriyordum. "Hafid'in eşine verdiğim ad, dünyanın en büyük satıcısının eşinin adı. Oku!"

Sayfaya bakan yaşlı adam hıçkırıkla karışık bir çığlık attı. Sonra o unutulmaz kahverengi gözlerinde koca koca yaşlarla, inanamayarak bana baktı.

"Bu olamaz! Bu olamaz!"

Kitabı koca elleriyle tutmuş, sayfaya dikkatle bakıyordu. Sonunda kitabı yanaklarına yaklaştırıp, yavaşça ve sevgiyle sakalına sürttü. Yumuşak bir sesle defalarca, "Lisha...Lisha... Lisha!" diye mırıldandı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Onu bir ay boyunca hiç görmedim.

Geç olmuştu. Ofisimde yalnız başıma oturmuş, yokluğumda biriken yazılarla uğraşıyordum. Ofisin dış kapısının açılıp itildiğini duydum. En son çıkan kişi kapıyı kilitlemeyi unutmuştu ve bu çevre soygunlarıyla ünlüydü.

Birden ofis kapımda dengesiz hareketleri, sallanan kuyruğu, inip kalkan kulakları, üzgün gözleri, sarkmış diliyle, sahibinin elindeki ipi çeken Lazarus belirdi. Yaşlı adam beni kucakladı. "Bay Og, seni görmek ne güzel. Lazarus ve ben senin için endişelenmiştik."

"Kitap işi için gitmiştim, Simon. Sanırım biri hayatımı değiştirmeye çalışıyor."

"İyi yönde mi?"

"Emin değilim. Belki sen bana söyleyebilirsin."

"Burada olmadığını biliyordum, Bay Og. Her gün, küçük kahverengi arabana bakıyordum. Araba yoktu, o halde Bay Og da yoktu. Sonra bu sabah arabayı gördüm. Çok mutlu oldum. Seni görmek istedim ama tabii rahatsız etmek istemedim. Bütün günü buraya gelecek cesareti toplamakla geçirdim."

"Geldiğine sevindim. Zaten ben de kitapla ilgili haberleri vermek için sana gelecektim."

"İyi haberler mi?"

"Nasıl olduğundan hâlâ emin değilim."

Yaşlı adam başını salladı ve gururla omzuma vurdu. Sonra Lazarus'u palto askılığına doğru götürüp boyunundan hafifçe askılığa bağladı. Köpek burnunu kalın halıya gömüp, gözlerini kapattı.

"Harika görünüyorsun, Simon, seni daha önce hiç takım elbise ve kravatla görmemiştim."

Ziyaretçim utanarak, ellerini ceketinin buruşuk yakasına sürttü ve omuzlarını silkti. "Bir şirket yöneticisini ziyarete giderken serseri gibi görünemezdim, öyle değil mi?"

"Neden olmasın? Ben paçavracıların her tür-

lü kılıkla çalıştığını ve CIA'den daha çok yere girip çıktığını sanıyorum. Portföysüz melekler."

"Melekler" sözünü duyunca gülümsemesi yüzünde dondu. Sonra kendini toplayıp, gülmeye çalıştı. "Ancak bir yazar böyle dokunaklı bir tanımlama yapabilirdi. Ama biz paçavracılar hâlâ oldukça yardımsız çalışan işçileriz ve insanların çöp yığınlarındaki patlamaya yeterince yetişemiyoruz. Senin derginin yayıncısı, şu W. Clement Stone da acaba bir paçavracı mı diye merak ediyorum."

İkimiz de masamın sağ tarafında duran, patronumun sımsıcak gülümsediği resmine döndürdük başımızı. "Sanırım öyle, Simon. On altı yıl önce, şişeler arasında kaybolmuşken, beni bir çöp yığınının içinden çıkardı, parasız ve yalnızdım. Komik ama siz paçavracıların iyi niyetlerinizle ilgili bir gizlilik politikanız olsa gerek. Ona yakın olduğum için Stone'un yardım ettiği insanların birçoğunu biliyorum, ama bu merhametli davranışlarının çok azı gazetelere geçmiştir."

Simon onayladı. "Bunun sebebi, biz paçav-

racıların, Lloyd Douglas'ın kitabıyla ünlenen *Muhteşem Tutku* (Magnificent Obsession) adlı İncil'e ait emre uymamızdır."

"Yani iyilik yapıp çeneyi kapatmaktan bahsediyorsun."

Patlayan kahkası ofisi doldurdu. "Evet, bu tam anlatmaya çalıştığım şey, ama daha önce hiç böyle ifade edilmemişti. Sanırım ben hâlâ İsa'nın orijinal sözlerini tercih ediyorum."

"Simon, *Muhteşem Tutku* adlı kitap yayımlandığında, İncil satışlarının tüm dünyada tavana vurduğunu biliyor musun?"

"Neden oldu bu, Bay Og?"

"Çünkü herkes, kitabın ana temasını oluşturan bu pasajı bulmaya çalışıyordu ve Douglas bir zekâ örneği sergileyerek, kitabında bunun kesin yerini göstermemişti. O pasajı aramak bir yıldan uzun bir süre insanların en popüler vakit geçirme aracı olmuştu ve bu Muhteşem Tutku'yu bir best-seller yaptı. O pasajı bulanlar o bölümü kendilerine sakladılar, sanki bu ancak kendin keşfedersen senin bir parçan haline gelen ayrıcalıklı bir sırdı."

"Bu tip bir oyunu bugün de kullanabiliriz, Bay Og."

"Evet, yapabiliriz. O pasajı biliyor musun, Simon?"

Yaşlı adam gülümsedi, ayağa kalktı, yüzüme baktı, sağ elini kaldırıp beni işaret etti. Ürpermiştim.

"İnsanlara görünmeden sadakanı vermeye dikkat et; aksi takdirde cennetteki Babandan hiçbir ödül alamazsın.

"Bu yüzden o yardımları yaparken önlerinde trompet çalma.

"Sen yardımlarını yaparken, sol elinin sağ elinin yaptığından haberi olmasın. Sadakalar sır olmalıdır ve Baba ki gizlilik içindedir, onları açıkça ödüllendirecektir."

Bunun daha iyi okunduğunu hiç duymamıştım...İki bin yıl önce o dağdan başka hiçbir yerde.

O berbat kahveden dostuma bir bardak daha doldurdum ve biraz daha sohbet ettik. Elinde bardakla odada dolanıyordu. İmzalı fotoğraflarla kaplı duvara bakıyordu ve yüksek sesle isimlerini okuyordu, her defasında da sanki çok etkilenmiş gibi sesini yükseltiyordu. Yaşlı dos-

tum benimle dalga geçiyordu ve bu çok hoşuma gidiyordu.

"Rudy Vallee, Art Linkletter, John F. Kennedy, Charles Percy, Harland Sanders, Joey Bishop, Senatör Harold Hughes, Frank Gifford, James Stewart, Robert Cummings, Robert Redford, Barbara Streisand, Ben Hogan, Norman Vincent Peale...bunlar arkadaşların mı?"

"Bazıları...bazıları da onlar hakkında yazdığımız makalelere karşı minnettarlıklarını gösterdiler."

"James Stewart'ı severim. Tüm filmlerini... İyi filmlerdir. Tanır mısın onu?"

"Yıllar önce tanışmıştım. II. Dünya Savaşı'nda B-24 grubunda bombacısıydım."

"Cesur muydu?"

"Çok cesurdu. Korunmadan savaş turunu tamamlamıştı. Ve hepimizi geçerdi."

"Güzel. Güzel."

Simon ofisimi incelemeye devam ediyordu, uzun zaman önce Şam'da sahip olduğu ofisle karşılaştırıyor olmalıydı. Sert kesimli, çizgili takım elbisesinden hafif bir eskilik kokusu yayılıyordu. Yine de öyle bir asaletle taşıyordu ki bu

elbiseyi, onun büyük bir maun masanın ardından önerilerde bulunduğunu ve aynı zamanda insanlar hak ettiğinde onlara cehennemi yaşattığını hayal etmek hiç de zor olmuyordu.

Sonunda kahve fincanını bırakıp, "Daha fazla bekleyemeyeceğim, bana iyi haberi ver, Bay Og," dedi.

"Sen bana şans getirdin, Simon. Şu paçavracı görünümünün altında bir cin olmalı. Evindeki o son geceyi hatırla, hani şu benim kahramanımla senin hayatın arasındaki tesadüfleri keşfettiğimiz akşamı."

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Eve döndüğümde yayıncım Frederic Fell'i aramamı söyleyen bir mesaj aldım. Bana büyük bir yayınevinin patronu olan Charles Nurnberg'in bizimle pazartesi günü buluşup, kitabın telif haklarıyla ilgili konuşmak istediğini söyledi. Böylece o pazar akşamı New York'a doğru yola çıktım."

"Sinirli ya da endişeli miydin?"

"Fazla değil...en azından o gece. Ama ertesi sabah, New York'ta, saat birdeki toplantıya kadar deli gibi sigara içip, bir ton kahveyi bi-

tirdim. Yayıncının 5. Cadde'deki bürosuna bir saat önceden gittim. Uzun zamandır hiç yapmadığım bir şey yaptım. Sağ tarafta bir kilise vardı. Adını bile hatırlamıyorum, ama açıktı ve içeri girdim."

"Peki ne yaptın?"

"Dua ettim. Kürsüye yaklaşıp eğildim ve dua ettim."

"Nasıl dua ettin?"

"Bildiğim tek şekilde. Yalnızca Tanrı'dan bana, beni bekleyen şeylerle başa çıkabilmem için cesaret vermesini ve yol göstermesini diledim. Komik, Simon, ama sanki bir sesin 'Neredeydin?' diye sorduğunu duydum. Ne olduğunu anlayamadan haykırmaya başladım, duramıyordum. Neyse ki etrafta hiç kimse yoktu, yine de kendimi tam bir salak gibi hissettim."

"Neden ağlıyordun? Biliyor musun?"

"Sanırım kilisede olmak, bana çocukluğum boyunca her pazar annemle beraber gittiğim ayinleri hatırlattı. Ben liseyi bitirdiğimde, annemin kalp kirizinden ölmesi hayatımı mahvetti. O özel bir kadındı ve ben daha ortaokuldayken beni bir yazar olacağıma dair ikna etmişti.

Kompozisyonlarımı ya da eve getirdiğim tüm diğer yazılarımı nasıl gözden geçirdiğini hâlâ hatırlıyorum. Olağanüstü bir ilişkimiz vardı; çalışmalarımı öyle yapıcı bir şekilde eleştirirdi ki her zaman kabul eder ve daha çok çalışmaya karar verirdim. Lise gazetesinin haber editörü olduğumda öyle gururlanmıştım ki! New York Times tarafından fark edilmiştim o zaman. Annem benim üniversiteye gitmemi istiyordu, ama 1940'ta büyük bir geçim sıkıntısı çekiyorduk. Sonra o öldü, ben de Hava Kuvvetleri'ne katıldım."

"Üniversiteye hiç gitmedin mi Bay Og?"

"Hayır."

Yaşlı adam yine şöyle bir ofisime bakıp başını salladı. "İlginç. O kilisede başka neler oldu?"

"Hiçbir şey. Sonunda kendimi kontrol altına aldım, o sırada görüşme saati de gelmişti. Kiliseden çıktım, caddeyi geçip, yayınevinin binasına girdim. Yirmi altıncı katta asansörden indim. Uzun koridorda, bu firmanın kitaplarını yayımladığı, dünyanın en ünlü yazarlarının posterleri arasında yürümeye başladım. 'Anne başardık!

İşte burada, en iyilerin arasındayız!' diye düşünüyordum.

"Peki yayıncılarla görüşmen?"

"Heyecanlıydı. Büyük toplantı masası, büyük oda, birçok isim, birçok yüz. Sonradan öğrendiğimize göre, kitabın basım haklarını almaya çoktan karar vermişlerdi. Merak ettikleri, benim de reklamımı yapıp yapamayacaklarıydı."

"Balzac, Dickens, Tolstoy ve diğerleri bu testten geçemezlerdi."

"Haklısın. Her neyse, onlarla on dakika kadar konuştum, kitabın nasıl yazıldığını anlattım ve sanırım doğru izlenimi verdim."

Yaşlı adam şimdi benim yaptığım konuşmanın her anını yeniden yaşıyordu. Heyecanla öne eğildi ve iki eliyle işaret ederek devam etmemi söyledi.

"Sonunda komitenin sözcüsü, yayıncım Fred Fell'e dönüp, yayın hakları için ne istediğimizi sordu. Bay Fell poker oyuncusu edasıyla, satılan her kopyadan bir dolar istediğimizi söyledi. O zamana kadar üç yüz elli bin kopya satılmıştı. Masada hayret sesleri duyuldu ve sözcü bu kadar yüksek bir rakam beklemediklerini söyledi.

Sonra izin alıp, başkanlardan biriyle odadan çıktı. Sanırım yalnızca birkaç dakikalığına çıktılar, Simon, ama bana yıl gibi geldi. Geri döndüklerinde sözcü Bay Fell'e yaklaştı ve el sıkıştılar. İşte hepsi bu kadar!"

"Bu kadar kolay mı oldu?"

"Evet."

"Sana üç yüz elli bin dolar mı ödüyorlar?"

"Evet."

"Sen çok zengin bir adamsın, Bay Og,"

"Sandığın kadar değil. Bay Fell yarısını alıyor ve her ikimiz de vergi ödüyoruz."

"Ama Bay Og, zaten daha önce teliflerden önemli bir miktar kazandınız, öyle değil mi?"

"Evet."

"F. Scott Fitzgerald'ın, *Muhteşem Gatsby* yayımlandıktan üç sene sonra, yalnızca beş dolar on beş sent telif aldığını ve Fitzgerald öldüğünde o muhteşem kitabın yayından kalktığını biliyor musun?"

"Hayır, bunu bilmiyordum, Simon. Yanlış anlama, halime şükrediyorum. Böyle bir şeyin bana olduğuna hâlâ inanamıyorum. Belki de o kilisedeki duanın sayesinde oldu."

"Belki de annenin duaları sayesinde, dostum. Ayın geri kalan kısmında neredeydin, peki?"

"Önümüzdeki bahara kadar yeni basım yapılmayacağı için, Fell kitabın bu yaz ve sonbahar boyunca promosyonunun uygun olacağını düşündü. Ben de promosyon turu için üç hafta boyunca bazı televizyon, radyo ve gazetelere gitmeye karar verdim. On dört şehre gittim, doksandan fazla röportaj yaptım ve bunlardan hoşlanmaya başladım, hatta kitapçılardaki imza günlerinden bile."

"Seninle gurur duyuyorum ve senin için çok sevindim, Bay Og."

Bir süre, iki savaşçı gibi oturup, zaferimizi paylaştık. Ufak tefek şeylerden bahsettik. Sonunda yeterli cesareti toplayıp sordum: "Simon, kitabımı okuyacak vakit bulabildin mi?"

"Elbette. Bana bıraktığın ilk gece okudum. Çok güzel. Yayıncılar milyonlarca kopya satacaklar. Dünyanın senin kitabına ihtiyacı var, Bay Og."

Bu bana yetmişti. Sakladığım diğer eleştiri yazılarının bir önemi yoktu artık.

Simon ayağa kalktı. "Gel. Bunu kutlamalıyız. Bir şişe şaraba ne dersin?"

Gittim.

Her zamanki sandalyelerimize oturduktan ve Simon şarapları koyduktan sonra ofisteki konuşmamıza döndük.

"Bay Og, senin büyük satıcınla benim hayatımdaki inanılmaz benzerlikler bana uykusuz geceler yaşattı. Onca şeyden sonra bir de Hafid'in ve benim eşlerimizin adlarının aynı olması...Bir bilgisayar bile bunu hesaplayamazdı."

"Bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım, Simon. Sanırım altıncı duyuya inanan insanlar buna önceden görme derlerdi. Ya da belki başka bir şey. Kitabı seni tanımadan önce yazdım, ama sen de bunları ben yazmadan önce yaşadın. Buna ne derler bilemiyorum, ama düşüncesi bile çok korkunç. Sence hepsi tesadüf mü, şans mı?"

Yaşlı adam içini çekip, başını salladı. "Coleridge der ki, şans Tanrı'nın takma adıdır, onu açık açık kendi imzasını kullanmak istemediğinde kullanır."

"Bu hoşuma gitti. Eğer bu Tanrı'nın sırlarından biriyse, yapacak fazla bir şeyimiz yok...ben

de üzerinde fazla durmayacağım. Bunu başka hiç kimseyle tartışmadım bile. Bana kim inanırdı ki?"

"Birlikte olmamız büyük şans, Bay Og."

Şarabımızı, ancak gerçekten birbirine bağlı iki insanın huzurlu ve dostça sessizliği içinde içtik, ikimiz de bu sessizliği bozmaya yeltenmedik, çünkü dostluğumuzu pekiştiriyordu. Simon'ın ne düşündüğünü bilmiyordum, ama New York'tan dönerken aklıma gelen bir öneriyi ona söylemek için cesaret toplamaya çalışıyordum.

New York'ta bir şey öğrenmiştim. Kişisel gelişim kitapları ve ilham veren kitaplar iyi satıyordu. Ülkenin içinde bulunduğu durumdan mı kaynaklanıyordu, yoksa bir yayıncılık politikası mıydı bilmiyorum; ama yayınevleri *Pozitif Düşüncenin Gücü*, ya da *Dost Kazanma ve İnsanları Etkileme Sanatı* gibi kitapları yayımlamayı tercih ediyorlardı. Ne zaman ülkenin durumu kötüye gitse, bu kişisel gelişim kitapları satış listelerinin tepesine fırlıyordu. Simon'ın bu konuda doğal bir örnek olduğunu düşündüm. Sonunda harekete geçtim.

"Simon, bir paçavracı olarak kaç tane insanın yaşamını değiştirdin sence?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Son on üç yılda yüz kişinin."

"Tamı tamına mı?"

"Evet."

"Nereden biliyorsun, bir tür defter mi tuttun?"

"Hayır. Bu maceraya ilk atıldığımda iyi niyetliydim, ama genellikle deneme yanılma yöntemini kullanıyordum. Çoğunlukla da yanılma. Korkarım iyilikten çok zararım dokundu o ilk denemelerimde; çünkü insanları kısmen yaşayan ölü durumundan kurtarıp, cehaletim sayesinde yine düşmelerine sebep oldum. Hepsiyle kendi karakter özelliklerine göre, farklı yöntemlerle ilgilenmeye çalışıyordum. Bireysel farklılıklarımız, kendimize özgü özelliklerimiz vardı; ama başarısızlığımı belirleyen ortak neden kaygı, suçluluk ve değersizlik duygularından kaynaklanan evrensel bir hastalık olan özgüven eksikliğiydi. Kaygı, suçluluk ve değersizlik, psikiyatri öğrencileri tarafından ayrımsanan üç duygusal problemdi. Bu alanda eğitim almadığım için ben

zor yoldan öğrenmek durumundaydım...çöp yığınlarından ve sonra kitaplarımdan."

"Ve bu genel problemi fark edince yardım sistemini standartlaştırmaya karar verdin?"

"Evet. İnsan iki ayağının üzerinde durduğundan beri, bu elle tutulamayan özgüvenin yaptıklarıyla uğraşmaya başladı. Akıllı, bilge insanlar binlerce yıldır bu hastalık ve tedavisi hakkında yazılar yazıyorlar ve bizim her birini reddettiğimiz çözüm yolları öneriyorlar. Bu gerçeği fark ettiğimde, birkaç ayı, evimde kitaplarımla, başarının ve mutluluğun gerçek sırlarını çıkararak ve sözcüklere dökerek geçirdim. Bunlar o kadar basit şeylerdi ki problemlerine çözüm arayanlar bunların hemen ayırdına varabilirdi. Mutlu ve anlamlı bir yaşama kavuşmanın bedeli ve kuralları da hiç ağır değildi."

"Kaç tane kural var?"

"Yalnızca dört tane... Aylar süren çalışmanın ve yığınlarca notun ardından, bütün araştırmanın sonucu olan başarının küçük sırları birkaç sayfalık bir yer kaplıyordu sadece. Sonra bir kalıp altını yapmak için tonlarca kayanın kullanıldığını düşündüm. Sonunda bulduklarımı gün ışığına

çıkarıp kendi tarzımla kullanmaya başladım...ve hiç başarısız olmadım!"

"Bunları yazıya döktün mü şimdi?"

"Uzun bir süre sonra işimi tamamlayınca, Broadway'de ufak bir basım merkezine götürdüm. Benim rica ettiğim formatta yazdılar ve yüz set çıkardılar. Ben her kopyayı birden yüze kadar numaraladım."

"Bunları nasıl dağıttın? Rastladığın her umutsuz ruha kendin vermedin herhalde?"

"Ah, hayır. İnsanlar genellikle hayatta kimsenin onlarla gerçekten ilgilenmediğini fark eder etmez, kendilerini çöp yığınlarının içine atmıyorlar. Ben yardıma ihtiyacı olan biriyle karşılaştığımda önce, onu hâlâ kendisiyle ilgilenen iki kişinin bulunduğuna ikna etmeye çalışıyorum: Tanrı ve ben. Biri cennette...biri dünyada."

"Sonra?"

"Bir defa onu kendisiyle gerçekten ilgilendiğimize ikna ettikten ve bana güvenmesini sağladıktan sonra, çok özel, Tanrı'dan mesaj taşıyan bir doküman vereceğimi söylüyorum... tam o uyumadan önce. Ve bu tam yüz akşam

boyunca devam ediyor. Bu birkaç dakika karşılığında, ki zaten bu insanların zaman kaybetme gibi bir kaygıları olmuyor, kendilerini çöp yığınlarının içinden çıkarmayı ve dünyanın en büyük mucizesini gerçekleştirmeyi öğreniyorlar. Yaşayan birer ölü olmaktan kurtulup, hayal ettikleri tüm gerçek zenginliklere kavuşuyorlar. Bir başka deyişle her gün, onların hiç uyumayan bilinçaltına nüfuz eden Tanrı'nın mesajı, kendi paçavracıları olmalarını sağlıyor."

"Tanrı'nın mesajı. Bu onları dehşete düşürmüyor mu? Özellikle sen çoğumuza Tanrı'nın bir resmi gibi görünürken. Sakalın vücudun, tarzın, boyun, sesin..."

"Bay Og, bir gerçeği unutuyorsun. Ben bu insanları kendi cehennemlerinden kurtarıyorum. Bu hayatı, zihinlerinde zaten terk etmişler. Kendilerine hiçbir yardımda bulunamayacaklarından eminler, bu yüzden de yardım için uzanan her eli tutmaya hazırlar. Bu umudun eli."

"Umut mu?"

"Evet. Emekli olması şerefine verdiği yemekte, başarısının sırrı sorulan, şu ünlü parfüm üreticisini duydun mu? Dinleyenlere, başarısının

nedeninin kullandığı iyi kokular, ambalaj veya pazarlama teknikleri olmadığını söylemişti. Başarılı olmuştu, çünkü kadınlara egzotik kokular, güzellik veya seksüel çekicilik satmıyordu. Onlara sattığı şey umuttu!"

"Bu harika. Şimdi şu Tanrı'nın mesajına dönelim..."

"Aslında Bay Og, onlara o dokümanları verdiğimde bunun yalnızca bir mesaj olmadığını anlamışlardı. Onlar, Tanrı'nın muhtırasıydı. Ben dokümanları bir genel ofis muhtırası şeklinde bastırmıştım."

Gülmeye başladım. "Tanrı'nın muhtırası mı? Simon...!"

"Neden olmasın? Uzun zaman önce, Tanrı, Musa'ya Sina Dağı'nda yolladığı on emirle bizimle irtibata geçmişti. Sonra kral Belshazaar'ın sarayının duvarına bir uyarı yazmıştı. Bugün de bizlerle iletişime geçmek isterse bunu başka nasıl yapabilir ki? Yazılı iletişimin en modern şekli nedir?"

"Muhtıralar mı?"

"Tamamen. Onlar nettir, evrensel bir şekilleri vardır, pratiktirler ve dünyadaki her ülke-

de uygulanırlar. Bizim ülkemiz muhtıralarla ya da onlara rağmen yönetilir. Kaç tane işçi güne yöneticilerinin verdiği muhtıralarla başlar...İlan tahtalarına asılmış... basılmış...montaj hatlarının sonunda...askerlik boyunca...ve milyonlarca ofiste masadan masaya gezen muhtıralar... Muhtıra bu nesile çok yakındır. Bu hızlı dünyada yardıma ihtiyacı olanlara başarı ve mutluluğun dört sırrını vermenin en etkili yolu, Tanrı'dan gelen kısa bir muhtıradır, öyle değil mi?"

Açıklaması beni öylesine etkilemişti ki bu konuyu açmamın nedenini bile neredeyse unutuyordum. Kendi kendime söylendim: "Tanrı'nın muhtırası?"

Simon beni duydu ve kitap yığınlarını gösterdi. "Neden olmasın? Tanrı'nın birçok kitabın yazılmasında etkili olduğunu söylediğim teorilerimi duydun. O kitapların özünü kavrayıp aracıları çıkardım, Tanrı'dan direkt bir mesaj yazdım."

"Dostum, böyle konularda uzman değilim, ama birçok insan böyle bir şeyi kutsal şeylere saygısızlık olarak görmez mi?"

Yaşlı adam başını, büyüklere çok basit gelen

bir şeyi bir türlü anlayamayan bir çocuğa anlatır gibi, otoriter bir edayla salladı.

"Neden saygısızlık olsun? Tanrı'yla ilgili şeylerle dalga geçmiyor ve onları hafife almıyordum ki. Benim yaptığım sevgi, saygı içeriyordu ve hiçbir kişisel kazanç gütmüyordu. Ve...işe yarıyordu!"

"Nasıl işe yarıyordu Simon? Bana, yirmi dakikalık, Tanrı'dan gelen bir muhtırayı insanlara okumakla, onların hayatını değiştirdiğini söyleme. Okunan bir şey insanı bu kadar etkiler mi, iyi ya da kötü yönde? Kısa süre önce bir suç komisyon raporu okumuştum; orada üyelerden biri, pornografi ile suç arasında belirgin bir ilişki olmadığını, açık dergiler okumakla kimsenin hamile kalmadığını ya da hastalık kapmadığını söylüyordu."

"Bay Og, bu sözleri söyleyen adam ya çok aptal ya da hayatı hiç tanımayan biri olmalı. Sana, insanın düşüncelerinin davranışlarını nasıl etkilediğini anlattığımı hatırlıyor musun? Yirmi dakikalık bir mesajı bir kerecik okumanın çok az bir yararı olacağı konusunda haklısın. Ama aynı mesajı, her gece uyumadan önce okumanın zi-

hindeki bazı gizli bölmeleri açacağı kesin. Gece boyunca, o fikirler benliğinin her katmanına sızacaktır. Ertesi gün, uyandığında, farkında olmadan onları uygulamaya başlarsın, başlangıçta bilinçsizce hatta. Yavaş yavaş, günler geçtikçe, mesajlar yalnızca sözcükler ve fikirler olmaktan çıkıp davranış ve tepkilere dönüştükçe, değişirsin. Bu başarısız olamaz, her gece yapılan okuma ve anlama etkisini gösterir."

"Ama Simon, On Emir birkaç bin yıldır bizimle, yine de dünyanın içinde olduğu şu pisliğe bak."

"Bay Og, On Emir'i suçlama. Kaç kişi onları okudu? Kaç kişi biliyor? Sen, mesela, onunu birden söyleyebilir misin?"

Başımı hayır der gibi salladım, bu sırada bu tartışmayı ortaya çıkaran ilk fikrimi bile neredeyse terk etmiştim. Hâlâ bir kaçış yolu arıyordum. "Simon, yüz kişiye yardım ettiğini söylemiştin. Aynı zamanda, 'Tanrı'nın Muhtırası'nı yüz kopya olarak bastırıp her birini numaralandırdığını söyledin. Bu şu anda kopyalarının tükendiği anlamına mı geliyor?"

"Evet, orijinal metinden başka hiç kalmadı."

"Daha fazla kopya bastıracak mısın?"

"Bay Og, ben yaşlıyım ve artık dünyada günlerim sayılı. Sana daha önce de söylediğim gibi, dünyada fazla paçavracı yok. Kendimi çoğaltmak için çaba sarf etmeliyim ki ben gittikten sonra da çalışmalarım devam etsin."

"Nasıl peki?"

"Şunu anlamanı istiyorum. Ben 'Tanrı'nın Muhtırası'nın kendi kaderini gerçekleştirdiğini görmek istiyorum. Önceden belirlenmiş kaderini."

"Nasıl?"

"Kitabının sonunda benim gibi yaşlı bir adam olan dünyanın en büyük satıcısı çok özel birine on başarı tomarını devrediyor. Senin kitabının kahramanı ve benim aramdaki tüm diğer esrarengiz benzerliklerden sonra, bu son tesadüfün gerçekleşmesi uygun olmaz mı?"

"Üzgünüm, seni anlayamıyorum, Simon."

"Eğer istersen, kabul edersen, 'Tanrı'nın Muhtırası'nın asıl metnini çok özel birine, sana devretmek istiyorum! Eğer bu hoşuna giderse, eğer başkalarına yardımcı olacağına inanırsan ki seni temin ederim, işe yarayacaktır- ileride

çıkaracağın kitaplarının birinde ona da yer verebilirsin. Böylece dünyaya açılır, binlerce insan bundan faydalanır. Belki de milyonlarca insan senin peşinden gelir. Yaşlı bir paçavracı bundan iyi kendini nasıl çoğaltabilir?"

Zihnimden geçenleri mi okumuştu? Yoksa bu da tam ben ondan yazdıklarını bana vermesini isteyecekken meydana gelen, o garip tesadüflerden biri miydi?

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Simon, iletişiminde kullanmak istediğin bir enstrüman olmak bana onur verir."

"Mükemmel olacağına eminim. Ama karar verirken acele etme. Birçok gece bunu düşünerek uyu. Daha vakit var. Eğer kabul edersen, kendine saygısı olan her yazar gibi ufak bir ödeme talep etmek zorundayım."

"Ödeme mi? Anlaştık."

"Hayır, hayır...Anlamıyorsun. Ben paradan bahsetmiyorum. Eğer 'Tanrı'nın Muhtırası' sana geçerse dünyaya tanıtmadan önce onu ilk sen okumalısın. Sen duyarlı, harika bir insansın Bay Og. Ama gözlerinde öyle bir ifade var ki, bana tüm başarına rağmen, henüz huzuru, ya da

tatmini yakalayamadığını söylüyor. Dünya seni yüceltiyor, ama sen kendini yüceltmiyorsun. Görünüşünde, o tanıdık umutsuzluk var. Hayatında tamamlanmamış bir şey var ve korkarım er ya da geç, eğer dünyanı yeniden şekillendirmezsen, patlayacaksın. Eğer patlarsan, seni bir çöp yığınının üzerine fırlatırlar ve bu yaşlı paçavracı, seni kurtarmak için oralarda olamaz. Bu olmamalı. Ufacık bir önlem, kocaman bir tedaviye bedeldir. Bu yüzden, 'Tanrı'nın Muhtırası'nı alınca önce kendi mutluluğun ve huzurun için onu kullanacağına dair söz vermelisin. Ancak ondan sonra onu hazır olan başkalarına devredebilirsin; görmek için gözleri, duymak için kulakları olanlara ve kendine yardım etme arzusu içinde bulunanlara."

"Pekâlâ Simon...!"

"Bay Og, inanılmaz bir potansiyelin var. Sen ender bulunur bir yeteneksin. Harcanmamalısın. Harcanmadığını göreceğim."

"Simon, sözlerin bana kendimi çok beceriksiz, çok değersiz, küçük hissettiriyor."

"Sen küçük olmaktan çok uzaksın dostum. Bak! Bak kitabını nereye koymuşum."

Başımı kaldırıp, eliyle gösterdiği, "Tanrı'nın eli" kitaplarının en yüksekteki rafına baktım.

Orada, tepenin en üstünde, benim kitabım duruyordu!

BEŞİNCİ BÖLÜM

Beş ay boyunca ülkenin en iyi üniversitesine gittim.

Profesör Simon Potter'dan ders aldım.

Dinledim ve en çok vurgulamak istediği temayı öğrendim. Yaşayan ya da ölmüş insanların az bilinen anekdotlarıyla dramatize ettiği temayı. Hepimizin hayatımızı iyi yönde değiştirecek beceriye sahip olduğumuzu. Tanrı'nın hiçbirimizi içinden çıkılamaz çukurlara koymadığını. Başarısızlığın ve acımanın zindanlarına hapsolduysak, bunun tek suçlusunun biz olduğumuzu. Ve özgürlüğe açılan kapının anahtarının yalnızca bizde olduğunu.

Risk almaktan nasıl korktuğumuzdan, alışılmadık girişimlerden, alanlardan nasıl kaçtığımızdan ve gelişmek için geleceklerini tehlikeye atanların da nasıl o güvenli rahme dönmemek

için kendileriyle savaştıklarından, geçmişleri karanlık bile olsa bu duyguya zor direndiklerinden söz ediyordu Simon. Buna, Amerika'nın en büyük psikologlarından Abraham Maslow'un "Jonah" kompleksi, yani olabilecek herhangi bir başarısızlıktan kaçma içgüdüsü, dediğini belirtti.

Simon, bir karar verdikten sonra, köprüleri yıkmanın gerçğine inanıyordu, böylece iyiye ulaşılabilirdi. Büyük İskender'in böyle bir durumla nasıl başa çıktığını anlattı. Büyük general, askerlerinin sayısı kendisininkinden çok daha fazla olan bir düşman kuvvetiyle karşılaşmak üzereydi. Önlerindeki zorluklar yüzünden, ordusu savaşa pek hevesli değildi, ama yine de yola koyulmuşlardı. İskender tüm askerlerini ve araç gereçlerini düşman kıyısına indirdikten sonra tüm gemilerin yakılmasını emretmişti. Kaçış yolları yavaş yavaş sulara gömülürken askerlerine, "Bakın, gemileriniz duman oldu, külleri suda yüzüyor. Bu savaşı kazanmadıkça hiçbirimizin burayı terk edemeyeceğinin ispatı bu. Adamlarım, eve onların gemileriyle döneceğiz!" demişti.

Simon, bir insanın kendini mutsuz eden ve ona acı veren bir işte çalışamayacağına inanıyordu. Fikrini güçlendirmek için ünlü Faulkner'den bir alıntı yapmıştı: "Hayattaki en acı şey, günler boyu sekiz saat süreyle yaptığımız tek şeyin çalışmak olmasıdır. Günde sekiz saat sevişemeyiz bile. Sekiz saat boyunca yapabildiğimiz tek şey çalışmaktır. İnsanın bu kadar acı içinde ve mutsuz olmasının sebebi budur işte." Daha sonra, söylevinin bir özetini yapmak için, insanı mutsuz eden işin mutlaka bırakılması gerektiğini söyledi. "Yuvarlanan taşın yosun tutmayacağı doğru değildir, Bay Og. Yuvarlanan taş yosun tutabilir, hem de oldukça çok."

Tecrübenin gereğinden fazla önemsenen bir özellik olduğu inancını pekiştirmek için Mark Twain'i örnek veriyordu. Neredeyse, yaşlı Samuel L. Clemens'i, buruşuk beyaz takımı içinde şöyle derken hayal edebiliyordum. "Bir tecrübeden çıkarabildiğimiz her şeyi, bilgeliği çıkarırken dikkatli olmalıyız; sobanın üzerine oturan kedinin yanması gibi olmamalı. Kızgın kapağa oturan kedi bunu bir daha asla yapmayacaktır. Burası tamam. Ama soğuğuna da oturmayacaktır bir daha."

Bir zorlukla karşılaşınca kaderlerine küsenlerden hoşlanmıyordu Simon, zorluğun fiziksel ya da çevresel olması fark etmiyordu. Bana Milton'ın körlüğünü, Beethoven'ın sağırlığını, Roosevelt'in çocuk felcini, Lincoln'ün fakirliğini hatırlatıyordu. Çaykovski'nin trajik evliliğini, Isaac Hayes'in gençlikteki korkunç sefaletini, Helen Keller'ın duyma ve görme özrünü ve hatta Archie Moore'un varoştan çıkışını anlatıyordu. Charles Dickens'ın kararmış tencerelere yazılar yazdığını, Robert Burns ve Ulysses S. Grant'ın alkolizmden kurtulmak için çabasını, Benjamin Franklin'in on yaşındayken okulu terk ettiğini hatırlatıyordu.

Sonra Eddie Rickenbacker'dan söz ediyordu. Rickenbacker, kendisine II. Dünya Savaşı'nda Pasifik'te can yelekleriyle yirmi bir gün boyunca sürüklendiğinde öğrendiği en önemli şeyin ne olduğu sorulduğunda, "Öğrendiğim en önemli ders, yiyecek ekmeği ve içecek suyu olduğu müddetçe, insanın hiçbir şeyden şikâyetçi olmaması gerektiğidir," demişti.

Simon'a göre potansiyel bir yararı olmayan hiçbir kusur yoktu. Bununla ilgili şu kısa fablı

anlatmıştı. Yakışıklı bir erkek geyik boynuzlarına bayılıyor, ancak çirkin ayaklarından nefret ediyormuş. Ama bir gün bir avcı gelmiş ve geyiğin çirkin ayakları onun güvenli bir yere kaçmasını sağlamış. Sonra güzel boynuzları ağaçların dallarına takılmış ve kaçamadan vurulmuş.

Simon bana bakıp şöyle demişti: "Bay Og, kendine acımaya başladığında şu satırları hatırla: 'Rastlayıncaya kadar ayakları olmayan bir adama, üzülüyordum ayakkabı alamıyorum diye ayaklarıma.'"

Soyut kelimeleri hep renkli benzetmelerle süslüyordu. Ona bir keresinde aşkı tanımlamasını söylediğimde, "Birkaç yıl önce Indianapolis yarışında, Al Unser adında usta bir sürücü kaydı ve duvara çarptı," demişti. "Yanan arabasında yığılıp kaldı. O sırada diğer arabalar hızla geçerken, bir araba tehlikeli bir şekilde yanaştı ve Gary Bettenhaussen adında genç bir adam fırlayıp Unser'i alevlerin arasından çıkarmaya çalıştı. Bay Bettenhausen, bir servet harcadığı ve aylarca hazırlandığı bir yarışta olduğunu tamamen unutmuştu. Bu hareket, Simon'a göre aşktan başka bir şey değildi.

Simon'ın araba yarışındaki bir başka favorisi ise Stirling Moss'tu. Thoreau'nun, insanların kaybetmek için değil, kazanmak için doğduğunu söylediğini hatırlattıktan sonra, yaşlı adam, Moss'un İngiliz aksanını mükemmel bir şekilde taklit ederek, insanların bedelini ödedikleri müddetçe yapamayacakları hiçbir şey olmadığını söyledi. Moss'un şu ünlü sözünü tekrarladı: "Fedakârlık yapmaya hazır olduğun sürece, yapmak istediğin ne olursa olsun, eğer gerçekten istiyorsan yaparsın. Ben buna gerçekten inanıyorum. Eğer bir mili dört dakikada koşmak istersem, bunu yaparım. Diğer her şeyi bırakıp o bir mili dört dakikada koşarım. Eğer bir insan suyun üzerinde yürümek istiyorsa ve bunun için hayatındaki her şeyden vazgeçebiliyorsa, bunu yapar."

Tabii, Simon her zaman, insanların hayatta çok çabuk vazgeçtiklerini düşünüyordu. "Bay Og, Sonoma'da, Kaliforniya'da yarışçı olmaya heveslenenler için harika bir okul var, gerçekten araba kullanma sanatını öğrenmek isteyenler için bir okul bu. Sanırım adı, Bob Bondurant Okulu. Oradaki öğretmenler, çoğu kişinin

kaza olur korkusuyla arabalarından çok çabuk vazgeçtiklerini söylüyorlar. Bu kişiler karışıklık olduğunda, kazanın zararlarını azaltabilecek şeyler yapmak varken, kendilerini ya da arabalarını kurtaracak hiçbir şey yapmıyorlar. Ve bunun bedelini ödüyorlar. Birçok insanın günlük hayatında yaptığı gibi..."

Simon ayağa kalkıyor, iki parmağını V şeklinde havaya kaldırarak, Winston Churchill'e ait olan, başarının en büyük sırrının formülünü söylüyordu. Bu formül yalnızca altı kelimeden oluşuyordu:

Asla, asla, asla asla vazgeçmek yok!"

Simon'ın tartışmaları zaman zaman başka konulara kaysa da sonunda gelip insanların kaybolan özgüvenlerine ve bunun sonucunda yaşayan birer ölü haline gelmelerine dayanıyordu. Onu en çok dehşete düşüren şey, bu yaşayan ölülerin hayatlarını intiharla sonuçlandırmalarıydı. Bunlar Simon'ın kurtaramadığı hayatlardı, çünkü kendisinin de dediği gibi, Simon her yerde olamıyordu ve etrafta da hiçbir zaman yeterli sayıda paçavracı bulunmuyordu.

"Bay Og, saatine bak ve bu saati unutma.

Yarın akşam bu saate kadar, bu ülkede, dokuz yüz elli kişi kendini öldürmeye teşebbüs etmiş olacak. Düşünsene! Ve biliyor musun ne olacak? Yüzden fazlası şunu başaracak."

Sandalyesinin koluna vurarak şöyle devam ediyordu: "Hepsi bu değil. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde kırk eroin bağımlısı daha olacak. Otuz yedi kişi alkolden ölecek...ve neredeyse dört bin şanssız insan yarın geceye kadar ilk zihinsel çöküşünü yaşayacak. Ne kadar inanılmaz varlıklar olduğumuzun nasıl farkına varamadığımızı bir düşün. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde yaklaşık altı bin hasta ve kafası karışık insan sarhoş olduğu için ya da uygunsuz davrandığı için yakalanacak. Yüz elli kişiden fazlası, aşırı hız yaparak, kendisinin ve başkalarının hayatına ne kadar az değer verdiğini gösterircesine kaza yapıp, kendisinin ve diğerlerinin ölümüne sebep olacak. Bay Og, bu durumun sebebi nedir ve neden durmadan yaygınlaşıyor, biliyor musunuz?"

Başımı sallayıp bekliyordum.

"Çünkü hepimiz olduğumuzdan daha iyi olabileceğimizi biliyoruz. Çoğu insanın bu giz-

li duyguları sözcüklere dökemediği doğru, ama her insanın içinde onu hayvanlardan ayıran bir şeyler vardır. Neredeyse bir saniyelik bilinç bizi hayatımızın en sıkıcı anlarında, potansiyelimize uygun yaşamadığımıza dair uyarır. Bu yüzden eğer daha iyi yaşayabileceğimizi biliyor ama bir şey yapmıyorsak, eğer daha zor ama daha çok para getiren bir iş yapabileceğimizi biliyor ama yapmıyorsak, o zaman adımızın etrafında dolaşan başarısızlığı fazla düşünmüyoruz demektir. Yavaş yavaş bu kişiden nefret etmeye başlarız. Maslow'u bilir misin Bay Og?"

"Yazdıklarını hiçbir zaman çok iyi anlayamamışımdır, Simon."

"Eğer yavaş ve düşünerek okursan Maslow'u anlamak zor değildir, bildiğim kadar ülkemizde pek uygulanmayan bir tarz bu. Maslow bir keresinde, insanların ya iyi ve güzel işler yapıp kendilerine saygı duyduklarını ya da aşağılık şeyler yapıp kendilerini değersiz ve sevilmesi imkânsız gördüklerini söylemişti. Bence Maslow pek ileri gidememişti. Ben aşağılık işler yapmamış olan çoğu insanın bile kendini aşağılık, değersiz ve sevilmeye layık olmayan biri olarak gördü-

güne inanıyorum. Yalnızca işlerinde dikkatsiz olarak, görünüşlerine önem vermeyerek, ya da hayatlarını düzeltecek kadar çalışmayarak, gereksiz yere içki içerek ve tüm diğer aptal küçük eylemleriyle, zaten yara almış benliklerini daha da zedeleyip kendilerine olan nefretlerini artırıyorlar. Çoğumuz yalnızca ölmeyi değil, aynı zamanda başarısız olmayı da istiyoruz."

Bazen Simon, bir yazarın başka bir yazardan alıntılarına da değiniyordu. "Hepimiz mutsuzuz, Bay Og. Henry Miller, söze sık sık Tolstoy'un şu cümlesiyle başlardı: 'Eğer mutsuzsam ve mutsuz olduğumu biliyorsam...'"

"Ama Simon, birçoğumuz yalnızca bazı problemlerimiz yüzünden mutsuzuz. Seni şimdi bu şehirde bir hastaneye götürebilirim, koğuşlar dolusu son derece mutlu insanlar var orada. Hep gülüyorlar. Artık sorunlarıyla yüzleşmiyorlar, pencerelerinde demirler var."

"Ben bizi sorunlarımızdan bir kalkan gibi koruyacak, imkânsız, rahat, sonsuz bir mutluluktan bahsetmiyorum. Bu mümkün değil. Yaşadığımız sürece sorunlar bizlerle olacak. Norman Vincent Peale bir kez, sorunsuz insan-

ları yalnızca mezarlıkta gördüğünü söylemişti. Hayır, mutluluk her şeyin ilacı değil, o bir panzehir. İnsan ırkından vazgeçmemizi önleyen, özgüvenimizi korumamıza yardım eden, problemlerimizle başa çıkmamızı sağlayan bir şey... ve insan ırkından vazgeçmenin son yolu da tabii ki, intihar."

"Neden sorunlarımızla başa çıkmayı başaramıyoruz. Simon? Mutluluğun kaynakları etrafımızdayken neden bu kadar mutsuzuz?

"Neden mutsuzuz? Bir kez daha anlatacağım. Mutsuzuz çünkü artık özgüvenimiz yok. Mutsuzuz çünkü artık özel birer mucize olduğumuza, Tanrı'nın özel eseri olduğumuza inanmıyoruz. Sığırlara, sayılara, kölelere, gecekondu sakinlerine dönüştük hepimiz. Aynaya bakıyoruz ve bir zamanlar çok belirgin olan o üstün özelliklerin hiçbirini göremiyoruz. Kendimize inancımızı kaybettik. Desmond Morris'in yazdığı o çıplak maymunlara dönüştük hepimiz.'

"Tüm bunlar ne zaman oldu?"

"Kesin olarak bilmiyorum, ama bir hipotezim var. Kopernik'le birlikte başlamış olabilir."

"Polonyalı astronom Kopernik'le mi?"

"Evet. Aslında o bir tıp adamıydı. Astronomi onun için yalnızca bir hobiydi. Kopernik'ten önce, insanlar hâlâ, Tanrı'nın evreninin merkezinde yaşadıklarını ve tüm o küçük ışıkların kendi zevkleri, eğlenceleri için havada asılı olduğunu sanıyorlardı. Sonra Kopernik, gezegenimizin hiçbir şeyin merkezi olmadığını ispatladı, biz de bizden onlarca kat büyük bir ateş topunun çekimine yakalanmış, uzayda gezinen ufak bir pislik ve taş yığınından başka bir şey değildik. Bu egomuza inen ağır bir darbeydi. Yüzyıllar boyunca bu zeki adamın buluşlarını reddettik. O bedeli ödemek, Tanrı'nın özel çocukları olmadığımızı içimize sindirmek kabul edilecek bir şey değildi. Böylece, bedeli ödemeyi erteledik. Dinlemeyi reddettik."

"Ve sonra...?"

"Dört yüz yıl sonra özgüvenimiz yeniden yaralandı. İngiltere zeki bir natüralisti ortaya çıkardı. Darwin bize Tanrı'nın özel mahlukları olmadığımızı ve köklerimizin hayvan krallığından geldiğini söyledi. Hatta hayvanlar aleminden geldiğimizi söyleyerek yaramıza tuz bastı. Bu, insan için yenilir yutulur bir şey değildi.

Bildiğin gibi yıllardır da hâlâ yutulamadı. Sonuçta, eğer yalnızca hayvansak bizden ne beklenebilirdi ki? Böylece kendimize bakışımız, özgüvenimiz, kendimize sevgimiz yerle bir olup, üzüntü ve cehennemin içine düştü. Darwin bize hayvanlığı uygun görmüştü."

"Darwin'den sonra, ne...?"

"Darwin'den sonra mı? Freud! Özgüvenimiz iyice çatırdamaya başladı. Freud bize çoğu hareketimizi ve düşüncemizi kontrol edemediğimizi ve hatta bilinçaltımızda gömülü, çocukluğumuza dayanan sevgi, nefret ve bastırma dolu anılarımızı da anlayamadığımızı söyledi. Bu tam da ihtiyacımız olan şeydi. Artık, dünyanın en zeki doktorlarından biri tarafından bize, kendimize ve başkalarına istediğimiz her şeyi yapma ruhsatı verilmişti. Artık davranışlarımız için rasyonel bir açıklama yapmak zorunda değildik. Sadece yap ve suçu anne ve babanın üzerine at."

"Simon, dediklerini anladığımdan emin olmak istiyorum.Sen diyorsun ki, bir zamanlar, insan, Tanrı tarafından yaratılan, muhteşem, üstün bir yaratık, Tanrı'nın görüntüsü olduğuna inanıyordu. Sonra yavaş yavaş bu yücelik dü-

şüncesini kemiren buluşlar yapılmaya başladı, sonunda 'Eğer Tanrısal özelliklerimiz yoksa Tanrı'nın evreninin merkezinde değilsek, yalnızca hayvanlarsak, çoğu davranışımızı açıklayamıyor ve kontrol edemiyorsak ve bahçedeki yararsız otlardan farkımız yoksa, eğer aslında pek bir şey değilsek, o zaman nasıl kendimizle gurur duyabiliriz? Kendimizle gurur duyamıyorsak, kendimizi nasıl sevebiliriz? Ve eğer kendimizi sevmezsek *kim bizim gibi biriyle* yaşamak ister ki? Bu yüzden kendimizden kurtulalım. Hadi aşırı hız yapalım, ya da aşırı içelim, fazla yiyelim ya da bilerek hatta yapalım ki işimizden kovulalım; bir köşede oturup, parmağımızı emip, kendimize, değersiz olduğumuzu söyleyelim. Ne diye başka şeyle uğraşalım ki?' diye düşünmeye başladık. Öyle mi?"

"Aynen öyle."

Şimdi sıra bendeydi. "Ben de özgüvenimizin tabutuna bir çivi daha çakayım, Simon eğer bütün bunlar doğruysa. Profesör Edward Dewey'i ve onun Pittsburg Üniversitesi'ndeki Çevrimler Çalışması Vakfı'nı biliyor musun?"

"Evet. Birkaç sene önce, onun vakfının aylık

dergilerinin bir koleksiyonunu ele geçirmiştim. Burada bir yerlere koymuştum. Ne olmuş ona, Bay Og?"

"Profesör Dewey ömrünün kırk yıldan fazlasını depremlerde, nadaslarda, güneş patlamalarında ve yüzlerce disiplinde sürekli tekrarlayan çevrimler üzerinde çalışarak geçirdi."

"Biliyorum."

"Profesör Dewey üç sene önce beni ziyaret etti ve benim Sınırsız Başarı'daki yazılarımdan etkilendiğini söyledi. Halkın anlayabileceği bir çalışmada onunla beraber çalışmayı düşünmeyeceğimi sordu. Teklifiyle o kadar onurlanmıştım ki hemen kabul ettim. Dosyalarının, notlarının, çizelgelerinin içinde bir yıldan fazla debelendim ve sonunda bir kitap çıkardık."

"Bay Og, senin hakkında öğrendiğim her şey beni daha çok şaşırtıyor."

"Aynı şey benim için de geçerli, Simon. Her neyse, Profesör Dewey'e göre bizim tutum ve davranışlarımızı etkileyen başka bir faktör daha olabilir. Ona göre, gezegenlerin konumu, bizim gruplar içindeki davranışlarımızı ölçülemez bir biçimde etkiliyor olabilir. Böylece bazen bizi

savaştırıyor, bazen seviştiriyor, bazen yazmamıza, çizmemize veya beste yapmamıza sebep oluyorlar ve tüm bu süre içinde biz bunları ve diğer şeyleri yalnızca bazı mantıksal nedenler yüzünden yaptığımızı düşünüyoruz. Dewey, 'Hepimiz telin ucundaki kuklalar olabiliriz, o teli neyin yönettiğini öğrenmeliyiz ve sonra onu kesmeliyiz, yoksa ne gerçek potansiyelimize ne de özgüvenimize kavuşabiliriz,' diyor."

"Profesörünü sevdim, Bay Og. Şimdi, eğer sen, kaderi üzerinde hiçbir kontrolü olmayan bir kum tanesi olduğuna inanarak yetiştirildiysen, sonra her gün bireyselliğini yok eden olaylara maruz kaldıysan ve sürekli gazetelerde, televizyonlarda, sinemada, radyoda, tiyatroda negatif çöpler içine gömüldüysen, bunlara kişisel güvenliğin, birikimlerin, ailenin iyiliği, geleceği ile ilgili endişelerini eklediysen, üstüne bir de dünyanın her gün bir kirlilik havuzu haline geldiğine dair korkularını ve parlak bir bahar günü birden kendini yok edeceğine dair inancını kattıysan, tüm zamanını ve çabanı kurtulmak için harcarken, nasıl olur da özgüvenini gerçekten koruyabilirsin? Neden kendine değer verirsin

ki? Nasıl mutlu olabilirsin? Sende hoşuna gidecek ne olabilir? Hayatı bu kadar yüce kılan nedir ki? Buna nasıl dünyadaki cennet diyebilirsin?"

"Yaşlı dostum, sanırım bana cevabı olmayan sorular soruyorsun."

Simon kaşlarını çattı ve uzun söylevinin yorgunluğuyla bir an için omuzları çöktü. Sonra geniş bir gülümseme kapladı yüzünü, gözlerini kocaman kocaman açtı ve sesini yükseltti.

Çelişki şurada, Bay Og; bize engel oluşturan tüm güçlere rağmen biz hâlâ hayatlarımızla gurur duymayı çok arzuluyoruz. Hâlâ, tüm kalbimizle, gerçek potansiyelimize ulaşmak istiyoruz, bunun sebebiyse yavaş yavaş vasatlığa gömülürken, başarısızlığımızdan utanırken, hâlâ içimizde küçük bir umut alevi yanmasıdır. Şu Rönesans resimlerindeki, cehenneme yollanan ruhlar gibiyiz, erimiş alevlerin içine inerken, hâlâ hiçbir zaman gelmeyen yardımı bekliyoruz."

"Bir umut var mı Simon? Bu karanlıkta ufak bir mum yakmanın bir faydası var mı?"

"Umut hep vardır. Umut yok olduğunda dünyanın sonu gelecektir. Umutsuzluğun karan-

lığından kurtulmaya çalışırken yalnız bir tane mumu düşünme. Eğer herkes bir mum yakarsa, en karanlık gece bile, en parlak güne dönüşür."

Şeytanın avukatlığını yapmaya çalıştım. "Ama insan ırkı, tedavi edilemeyecek kadar yaralı ve sakat değil mi? Dünya ortalama bir insan için çok hızlı hareket ediyor. Yoldan erken çıkıyor ve yerini hıza, dikkatsizliğe ve kötüye bırakıyor. Bu dünyadaki her başarı öyküsüne karşılık binlerce başarısızlık var ve nüfus arttıkça bu yüzde de artıyor."

"Bay Og, bu şekilde konuştuğunu duymak beni şaşırtıyor. Başarı ve başarısızlığı herkes gibi ölçüyorsun. Gerçekten sorduğun şeyi kastediyor olamazsın. Kitabını başarıyı yalnızca banka ölçütleriyle ölçerek yazmış olamazsın."

"Hayır, Simon. Ama katıldığım programlarda, kitabımı okumamış olan ve bu yüzden insanlara başarının yani nasıl zengin olunacağının ipuçlarını verdiğimi sanan kişiler, hep aynı soruyu sordular. Bu ülkede başarıyla zenginliğin eş anlamlı görüldüğünü kabul etmeliyiz."

"Biliyorum. Acı ama gerçek."

"Bu yüzden tepesinde kırmızı ışık yanan bir

kamera karşısında, kitabının finansal kazançla ilgili olmadığını, zihinsel huzur ve mutlulukla ilgili olduğunu anlatmaya çalışırken, yüzünde alaycı bir gülümseme belirir ve dayanılmaz sorularla uğraşırsın."

"Örnek verebilir misin, Bay Og?"

"Tamam, zihinsel huzur ve mutluluktan söz etmek çok hoş, ama işten kovulmuşsan, evde bakman gereken beş çocuk varsa ve buzdolabı tamtakırsa, nasıl gülümseyebilirsin? Babasız üç çocuğunu büyütmeye çalışan, çevrenin baskısı altında genç bir varoş kadınının zihnini ve ruhunu nasıl sakinleştirirsin? Ölmekte olan bir insanı hayatının geri kalanından da zevk alabileceğine nasıl inandırırsın? Hayatının kirli bulaşıklar ve toplanmamış yataklardan ibaret olduğuna inanan bir ev hanımına ne dersin?"

"Öne sürdüğün bu soruların cevapları kolay değil, Bay Og. Ama seni uyarmalıyım, tüm bu insanların ve diğerlerinin içinde hâlâ kendi ışıkları yanmaktadır. Bu ışık çok zayıf olabilir, ama hiçbir zaman sönmez! Soluk alıp verme varsa umut da vardır, biz paçavracılar buna inanırız. Bize bir şans ver, ne kadar zayıf olursa olsun,

o pilot ışıklarını yakacak benzini sağlayabiliriz. İnsanoğlu dostum, ilginç, karmaşık, esnek, kendini yaşayan bir ölü olmaktan kurtarabilecek bir organizmadır, tabii eğer imkân verilir ve yol gösterilirse."

"Siz burada mı devreye giriyorsunuz? Yaşayan ölülerin ya da insanlığını kaybedenlerin olması durumunda?"

"Genellikle. Çoğunluk dibe vurana kadar yardım istemiyor buna hazır da olmuyor zaten. O noktaya gelince, kaybedecekleri hiçbir şey kalmadığını fark edince, yeni bir hayata başlamalarına yardımcı olan basit tekniğime karşı daha duyarlı oluyorlar. Hayattaki en büyük mucizeyi gerçekleştirmek için, kendilerini yaşayan ölü durumundan kurtarmak için. Emerson okur musun, Bay Og?"

"Lisedeki son senemden beri Emerson okumadım."

"Ne utanç verici. O otuz, kırk ya da elli yaşındakilerce okunmalı, gençler tarafından değil. Emerson, 'Gücümüz güçsüzlüğümüzden doğar. Gizli güçlerce desteklenen protesto, yaralanmadıkça, sokulmadıkça, iğnelenmedikçe, uyanmaz.

İnsan itilip kakıldığı, yenildiği zaman bir şeyler öğrenir, cehaletinin farkına varır, kibirin deliliğinden kurtulup dengeye ve gerçek yeteneklere kavuşur, kendi aklıyla ve insanlığıyla baş başa kalır,' diyor."

"Ama senin sonunda ulaşmayı amaçladığın şey imkânsız bir hayal değil mi? Bu dünyanın gerçeklerinden kaçmaya çalışan Don Kişot'a benzemiyor musun? Onunla aynı kaderi paylaşacağından korkmuyor musun? Eski değerler, eski prensipler bugün işlemez. Onların yeniden anlam kazanması için tüm çevreni değiştirmen gerekmiyor mu? Simon, sen dünyayı değiştirmekten bahsediyorsun. Bu defalarca denenmiştir. Denemiş ve kaybetmiş olanlardan oluşan bir Şehitlerden Kim Kimdir ansiklopedimiz var."

"Onlar kaybetmediler. Güçlü Roma yıkıldığında, Paulinus adında akıllı bir adam küçük bir türbeyi, aklını ve birliğini koruyabilmek için muhafaza etti. O yaşlı ve bilge paçavracının bilgelik dolu sözlerini her kütüphanede bulabilirsin. Şehitler kalpleri atmadığı zaman bile yenilmezler. Eğer yenilselerdi, sen ve ben burada oturup dünyayı Tanrı'nın yarattıkları için daha

iyi bir yer yapma konusunda onlarla aynı amacı tartışıyor olmazdık."

Yaşlı adam koltuğuna geri döndü, uzandı ve elini dizime koydu. "Bay Og, neden dünyayı değiştirmeye çalışmayalım? Neden diğerlerine, yaşamlarının mucizesini gerçekleştirebileceklerini göstermeye çalışmayalım? İnsan kendi güzel dünyasını yaratabilirse evrenin merkezinde olmamanın ne önemi kalır? Eğer insan diğer hayvanlarda olmayan bir sürü güce sahip olduğunun farkına varırsa, neden hayvanlar alemin-den geldiğine aldırsın ki? Hâlâ zihnini kontrol etme ve kaderine yön verme gücüne sahipken, bazı davranışlarının bilinçaltı tarafından yönlendirilmesine neden aldırsın? Hayatını nasıl yaşayacağına kendi başına karar verebilen tek yaratık insandır."

O kadar derin ve anlamlı şeyler söylüyordu ki bunları hazmedebilmek için tartışmaya ara vermek ya da havayı değiştirmek zorunda kalıyordum. Böylece bir sigara yakıyor ve ona bir yem atıyordum.

"Simon, insanın kendi kaderini yönlendirebileceğine ilişkin sözlerine astrologlar pek katılmayacaklardır."

Başını üzgün üzgün sallıyor ve gülümsüyordu. "Kâhinler, astrologlar, şifacılar, el falcıları, numerologlar, psişikler...her dönem kendilerini güvence altına almayı bilmişlerdir."

Yaşlı adam kırlaşmış saçlarımı okşuyordu. "Shakespeare'i bilirsin değil mi Bay Og?"

"Biraz."

"Hata, sevgili Brutus, yıldızlarda değil, bizdedir..."

ALTINCI BÖLÜM

Yetmiş dokuzuncu doğum gününde onu bir hediyeyle şaşırttım. İlk konuşmalarımızdan birinde söylediği tarihi, 13 Kasım'ı hatırlamam ihtiyar delikanlı için tam bir şok olmuştu.

Alışverişten nefret ederim ama Simon'a özel ve ona uygun bir şey alabilmek için iki yorucu cumartesi geçirdim. Sonunda aradığımı Woodfield'de, Marshall Field'de buldum. İtalyan dökme camdan bir sardunya bitkisi. Renkleriyle, yaprakları o kadar doğaldı ki ona dokunmadığınız sürece bir serada yetiştirildiğini sanabilirdiniz.

Simon'ın pencere önünde bir çiçeklik vardı, tüm binadaki tek çiçeklikti bu. Taşındıktan hemen sonra yaptırıp astığını söylemişti. Her sene onu içeri alıp, titizlikle yeşile boyuyordu. Bir de her baharda sayısız sardunya bitkisi ekiyordu

içine. En sevdiği bitki olan sardunyalar göğe doğru yükseliyorlar, sonra çirkin bir sarı renge bürünüp ölüyorlardı. Bana geçen sene yaz başına kadar bekleyip, büyüyüp açmış sardunyalar alarak şansını değiştirmeyi denediğini söylemişti. Ama onlar da iki hafta sonra ölmüşlerdi. Yine de hiç vazgeçmemişti. Bir tohum kataloğundan yeni bir gübre bulmuştu ve bir dahaki bahara bunu denemek için sabırsızlanıyordu.

Ne Şam'da ne de Sachsenhausen'daki bahçelerinde hiç sardunya öldürmediğini iddia ediyordu. Bir kez don başlamadan sevdiği bitkileri nasıl kazıp çıkardığını, zemin kata kurumaları için astığını ve baharda yeniden nasıl ektiğini uzun uzun anlatmıştı. Gülerek, bunun canlılara yeni bir hayata başlamalarında ilk yardım edişi olduğunu söylemişti. Bazı sardunyaları yirmi yaşından büyüktü. Ama Şikago'da öyle olmuyordu. Simon bunun sorumlusu olarak hava kirliliğini görüyordu.

"Havadan gelen bu ölüm yağmurunda ve sokaklardaki bu gaz canavarları içinde, nasıl yaşayabilir ki canlılar? Dışarı bak, Bay Og. Bu gece dolunay var. Görebiliyor musun? Hayır! Kendi

pisliğimizle kaplandık. İçinde yüzüyoruz. Onu soluyoruz. Onu yiyoruz. Bitkilerime döktüğüm suda bile bir hamamböceğini öldürecek kadar çok kimyasal madde var. Bugün, yalnızca bitkiler ve kuşlar ölüyor. Yarınsa, kim bilebilir? Sonunda bir sardunya yetiştirebileceğime ve insanların dünyayı dev bir çöp yığınına çevirdiklerinin farkına varacaklarına dair, hâlâ inancım var."

"Bunu başarmak için bir ordu dolusu paçavracıya ihtiyaç olacak, Simon."

"Bu gezegeni kurtarmak için sonunda herkes kendisinin paçavracısı olacak. İnan bana Bay Og, bu olacak."

Fields'de hediyemi çok şık bir biçimde paketlediler. Simon kapıyı açtığında büyük altın renkli kutuyu eline tutuşturup "İyi ki doğdun, ihtiyar dostum," dedim.

Şaşkınlıktan ağzı açık bir halde, konuşamadan kutuyu aldı. İri damlalar gözlerinin köşelerinden fırladı ve her iki yanağında derin çizgiler oluştu. Kutuyu dikkatlice yere koydu ve beni kucakladı. Sonra kocaman elleriyle yüzümü kavrayıp beni alnımdan öptü.

"Bay Og, bu otuz beş yıldır aldığım ilk doğum günü hediyesi. Doğum günüm olduğunu nereden bildin?"

"Bir gece ağzından kaçırmıştın. Kutuyu aç."

Simon koca gövdesiyle halının üstüne çöktü, kutuyu bacaklarının arasına aldı. Önce dikkatle kurdeleyi çözdü ve çıkardı. Sonra kâğıtları açtı ve kahverengi kutuya ulaştı. Çakısını çıkarıp bantları kesti. Kutunun içine bakınca dondu kaldı. İnsanın yalnızca Noel'de gördüğü bir heves ve heyecanla, her dakikadan çocukça bir zevk alarak, bitkinin etrafına sarılan ince kâğıtları açmaya başladı. Sonunda hediyesine ulaştı ve camdan armağanını büyük bir özenle kartondan çıkardı.

"Bir sardunya! İnanamıyorum. En kaliteli sardunya. Ve gerçek değil. Tanrım! Camdan yapılmış! Bay Og, böyle inanılmaz bir sanat eserini nereden buldun? Bak...şu çiçeklerinin kızıllığına bak! Bir keresinde Kudüs'te böyle inanılmaz parlak bir sardunya görmüştüm. Onu sahibinden almaya çalışmıştım ama başaramamıştım. Böyle bir hediye! Böyle pahalı bir hediye! Bay Og ne diyebilirim?"

"Hiçbir şey söyleme Simon. Hoşuna gittiği için mutluyum. Bu ufak bir sevgi kuruşu. Benimle paylaştığın tüm o bilgelik ve umut dolu saatler için çok teşekkür ederim. Mutlu yıllar... ve nice yetmiş dokuz yıllara."

Simon kalkmış, bitkiyi koyacak doğru bir yer bulmak için oradan oraya dolaşıp duruyordu. Sehpaya koydu, geri çekilip birkaç dakika baktı, sonra beğenmeyip kaldırdı. Televizyonun üzerini denedi. Olmadı. Sonra aile resimlerinin durduğu masanın arkasına yerleştirdi. Yine olmadı.

Birden aklıma bir fikir geldi. "Simon, o sardunya için mükemmel tek bir yer var."

İsteksizce, sanki eğlencesini bozuyormuşum gibi, durdu. "Neresi, Bay Og?"

"Eh, camdan yapılmış bir bitkiye hava kirliliği zarar veremez. Neden onu dışarı, pencerenin önündeki çiçekliğe koymuyorsun? Koca şehirde kimin kasımın ortasında bile açan, kırmızı bir sardunyası var ki?"

"Bu dahice bir fikir, Bay Og. Böylece her gün otoparka girerken sana da günaydın diyebilir. Öyle yapacağım. Ama bu onur sana ait olmalı."

"Onur mu? Ne demek istiyorsun?"

"Onu benim için sen yerleştirmelisin."

Ve böylece ikimiz, camdan sardunyamızı ektik. Odanın sıcak ışıkları çiçeğin yapraklarını parlatırken, geri çekilip, yarattığımız manzaraya hayranlıkla baktık.

"Çok güzel ve çok özel!" diye bağırdı, Simon. "Sonunda sardunyama kavuştum. Görüyorsun, azmeden hiçbir zaman kaybetmez. Senden başka kimse böyle bir armağan bulamazdı."

"Benim sevgili paçavracıma az bile."

Sonra yetmiş dokuzuncu yaşı şerefine şaraplarımızı içtik. Simon'ın duygularını kontrol etmekte çok zorlandığını görüyordum. Dudakları hafifçe titriyordu ve gözleri yarı kapalıydı. Hangi anılara dalıp gittiğini merak ediyordum, ama sormadım. Sonunda sanki her şeyi silmek istermişcesine başını iki yana salladı ve "Hiçbir şey yaşlı bir adamın, uzun yıllardır yaşadığını ispat etmesi için senelerinden başka bir şeyinin olmamasından daha acı değildir," dedi.

"Bunu kimin söylediğini biliyorum. Seneca, değil mi?"

"Bay Og, sen yalnızca elli yaşındaki biri için çok akıllısın."

"Ama senin yaşını göstermek için çok daha fazla şeyin var, Simon. Bir paçavracı olarak, o insanlara yıllardır yaptığın yardımlar bile yeter."

"Evet, süprüntü yığınının içinden gelen meleklerim. Hepsini ayrı ayrı sevdim. Onlar benim cennet biletlerim. Lisha'ya pasaportum, ve Eric'e."

"Simon, ben Henry Ford'un yaşlanmakla ilgili sözünü, Seneca'nınkinden daha çok severim."

"Neymiş o?"

"Eğer dünyada elli yaşın üzerindeki herkesin deneyimlerini ve değer yargılarını alsaydık, geriye dünyanın devamını sağlayacak yeterli beyin gücü ve yetenek kalmazdı."

"Ama, Bay Og, Ford elli yaşını geçene kadar böyle düşünmemiştir. Bir de 18. yüzyıl Alman mizahçısı Richter'in sözü var. Onu duydun mu?"

"Beni alt edeceğini biliyordum. Devam et."

"Richter demiş ki: 'Tıpkı bir sabah rüyası

gibi, biz yaşadıkça yaşam daha da aydınlanır ve her şeyin sebebi daha açık görülür. Daha önce kafamızı karıştıran şeyler daha az esrarengiz gelir ve karmaşık yollar biz sona yaklaştıkça düzleşir.'"

Sanki dev bir manyetik güçle çekilmiş gibi, birdenbire yerimden fırladım ve Simon'ın dizlerinin dibine oturdum. Güzel yüzüne baktım. "Sanırım Tanrı'nın Muhtırası için hazırım. Onu bana vermen, benim için bir onur ve ayrıcalıktır ve onu dünyaya dağıtacağıma dair sana söz veriyorum. Eminim daha önce ona bu kadar ihtiyaç duyulmamıştır."

Yaşlı adam, rahatlamış bir ifadeyle hafifçe içini çekti.

"Teklifimi reddetmenden korkuyordum, ya da aylar geçince teklifimi unuttuğumu sanmıştım. Kabul etmen, sardunyadan bile daha büyük bir armağan. Yine de sana teklifi yaptığımdan beri, bazı başka düşüncelerim de var."

"Fikrini değiştirdiğini mi söylüyorsun, Simon."

"Hayır, hayır...öyle değil. Çok yalın, kısa ve basit olduğu için Bay Og, insanların 'Tanrı'nın

Muhtırası'nı ciddiye almayacaklarından endişe duyuyorum. Bugünlerde karmaşık pahalı kişisel gelişim yöntemleri daha çok ilgi çekiyor ve Dale Carnegie, Dorothea Brande, Napoleon Hill, Norman Vincent Peale ve hatta senin W. Clement Stone'unun yaşamın sorunlarını çözmeye yönelik yöntemleri bile göz ardı ediliyor. Dahası, bir insana Tanrı'nın Muhtırası'nı tanıtmadan önce ona öğüt vermeli, rehberlik etmelisin; çünkü senin karakterinin gücü verilen armağanın değerini artıracaktır. Bir başka konu da şu, kâğıttaki sözler, önceden kişisel zihinsel şartlanma olmadan okuyucunun harekete geçmesini sağlayamaz."

"Simon, seni, onların karmaşık olarak tanımladıkları problemlere basit ve kısa çözümler önermekle suçlayan, beş yıllık terapide haftalık elli dolar alan, eğitimli ama tecrübesiz ufak bir grup her zaman olacaktır. Ben de Carnegie, Peale, Bronde, Hill, Stone ve diğerlerini okuyan ve bu yazarlarla hiç karşılaşmadığı halde onlardan ilham alan ve yardım gören kişilerden bir dolar almak isterdim."

"Mandino'yu unutma."

"Beni kabul ederlerse o yazarların arasına katılmaya hazırım. Simon hâlâ kendini çoğaltmak istiyor musun? Hâlâ bir avuç insan yerine binlercesine yardım etmek istiyor musun?"

"Elbette."

"Tanrı'nın Muhtırası'nın başarılı olması için iki şey daha gerekiyor. Birincisi buna ihtiyaç olmalı ve ihtiyacı olanlara ulaşabilmesi için iyi bir tanıtım yapılmalı. Lillian Roth, kitabı *Yarın Ağlayacağım*'da, söylemesi çok zor olan üç kelimeyi öğrenene kadar kendini yaşayan bir ölü olmaktan ve alkolizmden kurtaramadığını yazıyordu. Bu üç kelime 'Yardıma ihtiyacım var' idi. İnsanlara yardım etmek için en iyi zamanın onların tüm umutlarını yitirdikleri ve destek alabilecekleri hiç kimsenin kalmadığı zamanlar olduğunu sen söylemiştin. Simon, eğer dinlersen, her çevreden, statüden ya da meslekten gelen insanların koro halinde yardım istediklerini duyabilirsin. Şu anda senin mesajına öyle büyük bir ihtiyaç var ki, belki de onu hiçbir zaman istediğimiz her yere ulaştıramayacağız. Zengin ya da fakir, zenci ya da beyaz, güzel ya da çirkin, kalabalıkta ya da yalnız...herkesin yardıma

ihtiyacı var. Yaşamın, kendi yaşamının, cennet değil cehennem olduğuna inanan milyonlarca insan var."

Simon başını eğmiş, söylediklerimi düşünüyordu. Cevap vermedi, böylece ben de devam ettim.

"Gerekli ikinci faktörse 'Muhtıra'nın uygun tanıtımının ve dağıtımının yapılması. Başarı için bu şart. Henüz okumadım, ama sana söz veriyorum. 'Tanrı'nın Muhtırası'nı gelecek kitabımın bir parçası yapacağım ve senden de söz edeceğim. Kitabın adı 'Dünyanın En Büyük Mucizesi' olacak. Dünyaya o mucizenin nasıl gerçekleştirileceğini göstereceğiz...yaşamlarını nasıl yenileyebileceklerini ve yaşayan birer ölü olmaktan nasıl kurtulacaklarını."

"Bunu benim için mi yapacaksın?"

"Senin için, elbette. Ama aynı zamanda tüm o yaşama şansı isteyen ve buna kavuşmanın kendi ellerinde olduğunu fark etmeyen tüm insanlar için."

Birdenbire patlayan kahkahası evde yankılandı.

"Bay Og, yöneticilik günlerimden hatırladı-

ğıma göre muhtıraların çoğunun karbon kopyaları vardır ve bunlar organizasyon içinde çeşitli kişilere ve bölümlere gönderilir. Tanrı'nın Muhtırası ...dünyayı da onunla beraber kopyalamalı mıyız?"

"Niçin olmasın? Şirketimizde daha iyi bir yaşama terfi etmek için can atan, ya da nasıl yapacaklarını bilseler onun için mücadele edecek olan milyonlarca işçimiz var. Onlara dünyanın en büyük mucizesini gerçekleştirme fırsatını verelim ve bunu başardıklarında cenneti burada kuralım!"

"Onlara nasıl yapılacağını göstereceğiz, Bay Og, göstereceğiz."

"Simon, seninleyken zamanı unutuyorum. Artık gitmeliyim. Tanrı'nın Muhtırası'nı hafta sonu okumak için alabilir miyim?"

Bir an için tereddüt etti. "Bu gece değil, dostum, ama yakında, çok yakında senin hizmetinde olacak."

Onu zorlamamam gerektiğini biliyordum. "Peki, iyi geceler, dostum," dedim.

"İyi geceler genç adam. Asla unutamayacağım bu doğum günü partisi için çok teşekkür

cderim. Bu gece benim için gerçekten bir mum yaktın."

Bir sene önce benim için karlı bir günde kaldırdığı otopark kapısının altından geçerken, dönüp dairesinin camına baktım.

Orada, oturma odasından gelen sıcak ışıkta, Simon'ın yeni kırmızı sardunyasının gölgesi yüzüyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Asla, unutamayacağım o pazartesi günü, masamda uğursuzca duran, kalın, kahverengi zarfı gördüm.

Bir süredir kitabın promosyon turu için şehir dışındaydım. Bana bunun son tur olacağına dair söz vermişlerdi.

Ofisime erken geldim, yığılan evrakın ne kadar çok olduğunu tahmin ettiğimden işe bir an önce koyulmak istiyordum. Taze kavrulmuş kahve kokusu ofisi kaplamıştı. Yalnızca, erken gelmeyi ezelden beri alışkanlık haline getirmiş olan Vi Noramzyk benden önce gelmişti.

Kahverengi zarfı aldım ve üzerindeki kibar Avrupalı yazısına korku ve panikle göz attım. Üst sol köşede, genellikle gönderenin adresinin yazıldığı yerde, şu sözler vardı:

Yaşlı bir paçavracıdan veda hediyesi.

Zarfın ortasında benim adım ve iş adresim vardı. Sağ üst köşede pullar vardı... Üzerlerinde posta damgası yoktu.

Paketi fırlatıp ofisten dışarı fırladım. Ben kapıdan çıkarken Pat içeri girdi. Yüzümdeki ifadeyi görünce 'hoşgeldin' gülüşü birden yok oldu. "Ne oldu?" diye sordu panikle.

Onu kolundan yakalayıp neredeyse sürükleyerek ofisime götürdüm. "Bu ne zaman geldi?"

Zarfı elimden alıp mesajı okudu ve omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Tüm postan kanepenin üzerinde. Bunu daha önce hiç görmedim. Cuma günü ofisi kapattığımda yoktu. Bu sabah gelmiş olmalı. Belki bir kuryeyle gelmiştir."

Telefonu kapıp, Vi'ye odama gelmesini söyledim.

Vi şirin yüzünde endişe ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle kapımda belirdi, onu neden çağırdığımı bilemiyordu.

"Vi, bu sabah sen mi açtın şirketi?"

"Evet, her zaman ben açıyorum."

"Biliyorum. Sana bu paketi biri mi verdi?"

"Hayır."

"Geldiğinde salonda tanımadığın biri var mıydı?"

"Hayır. Kapıcı Charlie'den başka kimse yoktu. Her zamanki gibi kahve koydum, pişmesini bekledim ve sonra bir fincan kahve alıp geri döndüm. Neden? Ne oldu?"

"Tamam, Vi. Önemli değil. Sağ ol."

Paketi masamda bıraktım. Paltomu kapıp ofisten dışarı fırladım. Şikogo'ya yağan ilk kar yüzünden kaldırımlar bembeyazdı. Simon'ın apartmanına doğru koşarken birkaç kere kayıp düştüğümü anımsıyorum. Zili çalmadan, merdivenleri ikişer ikişer çıktım. İkinci kata ulaşınca, Simon'ın dairesinin kapısına vurmaya başladım. Sonunda kapı açıldı ve şişman, kırmızı suratlı bir kadınla yüz yüze geldim. Kadının başında bigudiler, kucağında ağlayan bir bebek vardı. Başka bir ufak çocuk da kadının sabahlığına sıkı sıkı tutunmuştu. Simon başka bir paçavracılık işine karıştı herhalde, diye düşündüm.

"Bay Potter, lütfen."

"Kim?"

"Bay Potter, yaşlı adam. Burada yaşıyor."

"Burada Potter adında kimse yok."

"Neden bahsediyorsunuz? Yıllardır burada

yaşıyor o. Kendisine Og Mandino'nun geldiğini söyleyin."

"Bak, benim adım Johnson. Bu çöplükte dört yıldır yaşıyorum ve burada Potter adında kimsenin yaşamadığını gayet iyi biliyorum."

Kapıyı kapatmaya çalıştı, ama onu kolumla durdurup, daireye girdim. "Hadi, bayan, benimle oyun oynamayın. Son bir yıl içinde defalarca buraya geldim ben. Simon Potter adında yaşlı bir adam yaşıyor burada. Nerede o?"

Tam o sırada daireye bir göz attım ve ensemdeki tüylerin ürperdiğini fark ettim. Her şey yabancıydı. Sohbet ettiğimiz sandalyeler yoktu. Oturma odasında hiç kitap yığını yoktu. İşlemeli halı, yerini çirkin, damalı, turuncu-mavi renklerde bir muşambaya bırakmıştı. Kadın, çocuğunu kendine doğru çekerek, bağırdı: "Hey sana çekip gitmen için beş saniye veriyorum, yoksa bağırıp polis çağırırım. Seni âdi, sen kim oluyorsun da daireme böyle giriyorsun? Seni ya hapse ya da tımarhaneye atmalı. Defol buradan!"

Dizlerimin bağı çözülmüştü. Midem yanıyordu. Kusmak istedim. Yavaşça kapıya doğru yürüdüm ve çaresizce ellerimi kaldırdım. "Üz-

günüm bayan. Belki de yanlış daireye geldim. Simon Potter'ı tanıyor musunuz? Yaşlı bir adam, esmer, uzun boylu. Bir köpeği var, küçük bir köpek?"

"Bu binada öyle biri yok. Dört yıldır buradayım, öyle biri olsa bilirdim."

"Yan daire?"

"Orada ufak tefek bir İtalyan kadınla kızı yaşıyor. Öbür yanda, yalnız bir zenci adam yaşıyor. Dedim ya, Potter diye biri yok. Şimdi yok ol!"

Tekrar özür dileyip koridora çıktım. Kapı hızla çarparak kapandı. Çok tanıdık olan o 21 numara yazısına bakakaldım. Kendimi çok güçsüz hissediyordum. Düşüncelerimi toparlamak için merdivenlere oturdum. Neredeydi o? Tüm bunlar rüya mıydı? Eğer öyleyse, ne biçim bir kâbus görüyordum?

Birden aklıma bir fikir geldi. Merdivenlerden aşağı koştum, lobiyi geçtim, zemine indim. Uzakta bir ışık görünüyordu ve kaloriferin sesini duyuyordum. Lambanın altında bir sandalye üzerinde ileri geri gidip gelen bir gölge vardı. "Sen kapıcı mısın?" diye sordum.

"Evet efendim."

"Uzun süredir burada mısın?"

"Bütün gecedir."

"Hayır hayır...yani burada uzun süredir mi çalışıyorsun?"

"Şubat'ta on bir yıl olacak."

"Bu binada Simon Potter adında bir kiracı var mı? Uzun boylu, esmer, uzun saçlı. Sakallı. Abraham Lincoln'e çok benziyor. Küçük bir köpeği var."

"Bu binada köpeklere izin verilmez."

"Tarif ettiğim adamı tanıyor musun?"

"Hayır efendim."

"Tarif ettiğim bu adamı hiç gördün mü? Binada ya da dışarıda?"

"Hayır efendim. Bu binadaki herkesi tanırım. Burada öyle bir adam yok, son on bir yıldır bu blokta öyle bir adam yaşamadı, size garanti edebilirim."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Merdivenlerden yukarı çıktım, caddeyi geçerek otoparka gidip, arabama bindim. Kendime geldiğimde Foster Caddesi Karakolu'ndaydım.

Arabamı iki mavi devriye arabasının arasına park ettim ve karakola koştum. Sabırsızca pencerenin önünde bekledim, nihayet genç bir komiser yardımcısı bana işaret etti.

"Çavuş, benim adım Mandino, Broadway'de bir işyerim var."

"Evet efendim."

"Biri kayboldu. 6353 Winthrop Sokağı'nda bir dairede yaşayan bir arkadaşım vardı. Birkaç haftalığına işimden uzaklaşmıştım. Bu sabah döndüm ve masamın üzerinde bir paket buldum. Üzerinde adım, adresim ve sol üst köşede bunun bir veda armağanı olduğunu söyleyen bazı sözler vardı."

"Paketin içinde ne vardı?"

"Bilmiyorum. O veda mesajını okur okumaz, oturduğu eve koştum ve..."

"Ve?"

"Orada değildi. Dahası o binada oturanlar orada öyle birinin hiç yaşamadığını ve tarif ettiğim gibi birini hiç tanımadıklarını söylediler."

"Doğru binaya girdiğinizden emin misiniz?"

"Oraya yüzlerce kez gittim. 21 numaralı da-

ire. Binanın kapıcısıyla konuştum. Simon Potter adında birini tanımıyor. Orada çalıştığı son on bir yıl boyunca da böyle birini hiç tanımamış. Simon Potter diye biri yok."

"İyi misiniz, efendim?"

"Evet, iyiyim. Aklım başımda, deli değilim, emin olun. Böyle çılgınca bir hikâyeyi nasıl uydurabilirim?"

"Daha çılgınlarını da duyduk."

"Eminim duymuşsunuzdur."

"Şu adamın adı neydi?"

"Potter...Simon Potter. Neredeyse seksen yaşında. Uzun siyah saçlı ve sakallı. Uzun boylu. Bir köpeği var, küçük bir köpek."

Çavuş bir sigara yaktı ve birkaç saniye beni inceledi. Sonra hiçbir şey söylemeden arka ofise geçti. Dönmesi belki de on beş dakika sürdü.

"Son üç haftadır, bu bölgede o isimde ve tarifte birini yakalamamışız. Ama burası büyük bir şehir. Cook County Hastanesi'ne sorun."

"Tamam."

"Ve bir yere daha."

"Neresi?"

"Bölge morgu, West Polk'ta."

Hastaneye koştum. Sabırla ve inanarak dinlediler beni. Kayıtlarını kontrol ettiler. Son on dört gün içinde. Simon'ın adında ya da onun tarifine uyan hiç kimse oraya getirilmemişti. Morga bakmamı tavsiye ettiler. Gittim. Orada da hikâyemi çok olağan karşıladılar. Dev bir alışveriş merkezinde bir şikâyet formu dolduruyordum sanki. Elbette benzer hikâyeler duymuşlardı, saat başı kaybolan babalar, oğullar, erkek kardeşler, kız kardeşler, sevgililerle ilgili pek çok hikâye. Mikrofilm dosyalarını kontrol ettiler ve sonunda genç bir adam ufak bir dosyayla geldi.

"Efendim, tarifinize uygun biri var. Bakmak ister misiniz?"

Onu takip ettim. Beyaz, aydınlık, antiseptik kokulu koridoru geçerken, koluma dokunup, "Kokunun sizi etkilemesine izin vermeyin. Bu kokuları geçirecek bir parfüm hâlâ bulunamadı," dedi.

Sonunda sallanan bir kapıyı açtı ve soğuk bir odaya girdik. Kâğıttaki numarayı kontrol edip

dolap kapaklarından birini hızla çekti. Bakmak istemeyerek başımı çevirdim. Sonunda kendimi zorlayarak, çok yaşlı, yüzüne ve göğsüne uzun saçları dolanmış, gözleri hâlâ yarı açık bir adamın çıplak bedenine baktım. Eğilip daha iyi bakabilmek için yaklaştığımda kalbim deli gibi çarpıyordu.

Simon değildi.

Son olarak Güney Yakası'ndaki kayıpları araştırdım. Sonuç yoktu. Otoparka giderken kar hâlâ yağıyordu. Dışarı çıktım, anahtarı çevirdim, kapının ağır ağır havaya kalkışını izledim, yine o karlı günü ve garip, güzel bir adamın hayatıma girip dünyayı benim için elleriyle kaldırışını anımsadım. Arabaya girdim, yumruklarımla direksiyonu çevirdim ve arabayı bir park yerine çektim.

Korkunç görünüyor olmalıydım. Ofise girip resepsiyondaki halıyı üzerimden akan karlarla ıslatırken, kendi çalışanlarım bile varlığımı fark etmemiş gibi davrandılar. Pat'in masasının yanından geçerken, onu ofisime çağırdım. Kalkıp beni takip etti.

"Kapıyı kapat ve bir sandalye çek."

Kaşlarını çatıp, bana bakarak oturdu. Gözleri korku ve endişeyle büyümüştü.

"Tanrım, Og, sorun nedir?"

"Sanırım, deliriyorum, Pat. Şimdi beni dinle. Sen Winthop Sokağı'nda yaşıyorsun, öyle değil mi?"

"Evet, bir blok aşağıda."

"Her sabah, işe gelirken, otoparktan geçiyor musun?"

"Evet."

"Otoparkın oralarda hiç yaşlı, garip bir adam gördün mü? Komik, eski kıyafetler giyer ve genellikle güvercinleri besler. Uzun saçları, sakalı ve yanında küçük bir köpeği vardır."

Pat birkaç saniye düşündü ve başını salladı.

"Genellikle birkaç şarapçı oluyor otoparkta, ama anlattığın gibi birini hiç görmedim."

"Bu adamı hiç görmedin mi? Çok uzun boylu ve çok yaşlı. Boynunda tahta bir haç taşıyor."

"Hiç görmedim. Sorun nedir, Og? Ne oldu?"

"Tamam canım. Sana daha sonra anlatırım. Sağ ol. Bu arada bana telefon bağlama."

O kapıyı kapattıktan sonra, öylece oturup, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Gözümün önünde uçuşan anlamsız imgeleri kovalayarak...Kafamdaki acıyı inkâr etmeye çalışarak... ve midemdeki sancıyı. Dağılıyor muydum? Bu mantıklı düşünceleri birleştirememenin yarattığı bir sinir krizi miydi? Bu tüm o seminerlerde ve kitaplarda bahsedilen, bedeninin ve aklının sınırlarını zorladığında, başarının peşinde delice koşarken, birçok yaşamı tek bir yaşama indirgemeye çalışırken başa gelen bir şey miydi? Bu, baskıların ve sorumlulukların baş edilmeyecek kadar artmasıyla meydana gelen bir kaçış mıydı?

Simon sadece bir rüya mıydı? İmkânsız. Yine de eğer Simon neredeyse her sabah otoparkta oluyorsa, Pat'in onu hiç görmemesi mümkün müydü? Peki ya dairesi? Biri bana iğrenç bir şaka mı yapıyordu? Neden ondan hiç

kimseye bahsetmemiştim? Peki ya tüm o konuşmaları, söylevleri, o paha biçilmez, ilham, bilgi ve umut dolu saatler? Paçavracı hikâyesi neydi? İnsanlığın çöplüğünden kurtarılanlar... insanlara dünyanın en büyük mucizesini gösterme...Tanrım, bunları çılgın yaratıcılık anımda uydurmuş olamazdım.

Kahverengi zarfı elimde evirip çevirirken yine birden normale döndüm. Kahverengi zarf... gerçekle tek bağlantım... Simon'la tek bağlantım... onun gerçekten var olduğuna dair tek kanıtım! Sanki cinin lambasına dokunduğumda yaşlı adam yine belirecekmiş gibi, zarfı okşadığımı fark ettim. Eğer bunu o yolladıysa ben delirmemiştim. Simon vardı!

"Simon, Simon... hangi cehennemdesin? Bunu bana yapma. Bunu hak etmiyorum!"

Sınıra gelmiş olmalıyım. Masamın karşısındaki üç turuncu sandalyeye bağırıyordum. Sonunda kahverengi zarfı çevirdim, açtım, elimi sokup, daktiloda yazılmış ve birbirine tutturulmuş birkaç sayfa çıkardım.

Bunu yaparken küçük bir nesne masama

yuvarlandı. Küçük beyaz bir paçavraya tutturulmuş bir iğneydi bu. İğneyi kenara ittim. Sayfaları tutan klipse iliştirilmiş zarfın içindeki mektubun tarihi yoktu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sevgili Bay Og,

Bir vasiyet ve son arzu yazmanın insanın zamanını alan formaliteleri hoşuma gitmiyor. Bu mektup yeterli olsun.

Geçen bir yıl içinde, yaşlı bir paçavracının hayatına ölümsüz kırmızı bir sardunyadan başka, sevgi, arkadaşlık, kahkaha ve güzel konuşmalar getirdin.

Paçavracılar, meslekleri gereği, hayatın armağanlarını almaya ve yardım isteyenlere çok fazla bağlanmaya alışık değillerdir. Yine de bazen öğretmenlerin de öğrenmesi gerekir; doktorların iyileştirilmesi, avukatların savunulması, komedyenlerin güldürülmesi ve hatta paçavracıların sevilmesi gerektiği gibi.

Beni sevdiğini biliyorum, tıpkı benim seni sevdiğim gibi.

Bu nedenle 'Tanrı'nın Muhtırası sana vermem yalnızca sözümü tutmam açısından değil, aynı zamanda kitabının büyük satıcısı ve benim aramdaki mucizevi tesadüfleri birleştirmek için de uygun olacaktır.

Aceleci bir adam olduğunu bildiğimden, bu mektubu okumadan, umutsuzca beni aradığından eminim. Benim için acı çekmiş, endişelenmişsindir. Korkma. Zihninden tüm endişeleri at. Başka bir paçavracının deyişiyle, artık acı çekmemeni istiyorum senden...çünkü şu anda arkamdan, gittiğim yere gelemezsin, ama sonunda geleceksin. Bir anlaşmamız olduğunu unutma. Tanrı'nın Muhtırası artık sana emanet. Onu dünyayla paylaşmanı diliyorum; ama bunun için önce bu prensipleri kendin uygulamalı ve direktiflerime uymalısın.

Unutma, en zor işleri patlarcasına bir enerji ve çaba sarf ederek değil, her gün elinden geleni yapmayı ihmal etmeyerek başarabilirsin. Birilerinin hayatını iyi yönde değiştirmek, bedenini ve zihnini yaşayan bir ölü olmaktan kurtarmak, birbiri ardına birçok olumlu adımla ve hep amacına sadık kalarak başarılabilir.

Tanrı'nın Muhtırası yeni bir hayatın bileti. Zihnini ve kalbini ona açmazsan sana hiçbir faydası olmaz. Tek başına seni hiçbir yere götüremez. İlerlemek için uzun süredir içinde durgun olan ama hâlâ yaşayan güçleri harekete geçirmelisin. Bu kuralları uygula ki içindeki güçler seni ateşlesin.

1. İlk olarak, bu günü takviminde işaretle. Sonra yüz gün sonrasını işaretle. Böylece görev süren her gün saymana gerek kalmadan belirlenmiş olacak.

2. Bu zarfın içinde küçük kare bir paçavraya tutturulmuş bir iğne bulacaksın. Bu iğne ve paçavra, dünyadaki en sıradan ve vasıfsız iki materyal, senin paçavracının gizli tılsımın. Sürekli bir anımsatıcı olsun diye muskanı görünen bir yerine tak, gelecek yüz gün içinde, Tanrı'nın Muhtırası'nda söylendiği gibi yaşadığın sürece. Senin iğnen ve paçavran sembollerin, yaşamını iğneler ve paçavraların başarısızlığından yeni ve daha iyi bir yaşamın hazinelerine götürmekte olduğunun göstergesi.

3. Bu yüz günlük görevin süresince muskanın anlamını soran kimseye bunu söyleme.

4. Yüz gece boyunca, uyumadan önce her gece 'Tanrı'nın Muhtırası'nı oku. Sonra huzur içinde uyu, bu arada mesaj hiç uyumayan bilinçaltına inecek. Hiçbir gerekçenin onu okumadan yatmana sebep olmasına izin verme.

Yavaş yavaş, günler haftalara dönüştükçe kendinde büyük değişimler görecceksin, çevrendekiler de bunu fark edecek. Yüzüncü günde, yaşayan bir mucize, güzellik, heves ve yetenekle dolu yeni bir insan olacaksın.

Ancak ondan sonra, senin eski haline benzeyen, yardım isteyen birini bul. Ona iki şey ver; paçavracının gizli muskasını ve Tanrı'nın Muhtırası'nı.

Vermen gereken bir şey daha var. Tıpkı benim sana verdiğim gibi...Sevgi. Binlerce kişinin bizim paçavracı muskasını taktığını görüyorum. İnsanlar pazarda, yolda, dua ederken, günlük işlerinde, okulda, işte karşılaşıp, birbirlerinin o iğne ve paçavrasına bakıp, kardeşlerine gülümseyececkler...hepsi bir diğerinin aynı görevi

üstlendiğini bilecekler, aynı rüyayı aynı, amacı...kendi yaşamlarını iyiye çevirmeye ve hep beraber dünyayı değiştirmeye çalıştıklarını bilecekler.

Yine de birçok zorluk yaşayacağını görüyorum, Bay Og. Tanrı'nın Muhtırası gelecek kitabının bir parçası yaparken yayıncın diğerleri gibi promosyon turları yapmanı isteyecek. Tanrı'nın Muhtırası'nı nasıl açıklayacaksın? Onun yaratıcısının, yazarının var olup olmadığını ispatlamak imkânsız olacak. Eğer gerçek yaşadıklarını anlatırsan, aklına yönelik ciddi saldırılara uğrayacaksın. Kim onları suçlayabilir ki? İnsanlar çarmıha gerileli, öldürüleli, yakılalı çok olmadı, hem de bizim iddia ettiğimiz Tanrı'nın Muhtırası'ndan çok daha anlaşılır şeyler yüzünden.

Yine de onu sana sevgili bir çocuğa bakar gibi bakacağına olan derin inancımla bırakıyorum. Onu yayımlamana ve dünyayla paylaşmana destek veriyorum. Bir defasında bana dair bir önsezin olduğunu söylemiştin. Bu satırları okurken uzun bir süre görüşemeyeceğimizi biliyorsun. Zaman ve mekân sınırı tanımayan, huzurlu

ve sıcak bir dostluk içinde şarabımızı yudumladığımız saatler bir daha olmayacak. Seni şimdi hüzünle değil, sonsuzluğun içindeki kısacık an içinde, kolkola yürümüş olmamızın tatmini ve neşesiyle bırakıyorum. Kim daha fazlasını isteyebilir ki?

Bir gün, dünya seni boğduğunda -zaman zaman bu olacaktır- kendine bir bardak şarap koy ve yaşlı paçavracını düşün. İyi dileklerim hep seninle ve senden tek dileğim, ne olursa olsun, yazmaktan hiç vazgeçme. Söyleyecek çok sözün var. Benim sana ihtiyacım var. En iyi dostlarımdan biri, Sokrat, son anlarında, "Ayrılma saatim geldi, herkes kendi yoluna gidiyor...ben ölüme, sen yaşama. Hangisi daha iyi, yalnız Tanrı bilir," demiş.

Bay Og, ben hangisinin daha iyi olduğunu biliyorum.

Yaşamak daha iyidir.

Mutluluk içinde yaşa...sonsuz huzur içinde.

Sevgiler,
Simon

Mektubunu bıraktım ve daktilo edilmiş sayfalara baktım. Ufak iğneyi, paçavrayla beraber alıp, muskamı ceketimin yakasına taktım.

Masanın üzerinden uzanıp, beş yıllık takvimimi çektim. O günün tarihini yuvarlak içine aldım ve ileri doğru yüz gün saydım, bu beni yeni yıla götürüyordu.

Yüzüncü günü yuvarlak içine aldım.

O gece, yatmadan önce, onun dediği gibi Tanrı'nın Muhtırası'nı okuyacaktım.

Ellerim sıkıca birbirine kenetlenmişti. Alnım masaya değene kadar başımı eğdim.

Neden ağlıyordum? Simon beni terk ettiği için mi? Yoksa onun eli değdiği için yaşamım, rüyalarım, dünyam asla eskisi gibi olmayacak diye mi?

DOKUZUNCU BÖLÜM

TANRI'NIN MUHTIRASI

Gönderilen: Sen
Gönderen: Tanrı.

Beni, dinle.

Ağladığını duyuyorum.

Sesin karanlığı geçip, bulutlardan süzülüp, yıldızların ışığında parlayıp, güneşin ışığında kalbimin yolunu buluyor.

Kapana kısılmış bir tavşanın çığlığı, annesinin yuvasından düşmüş bir serçe, bir gölde umutsuzca çırpınan çocuk bana acı verir.

Seni duyduğumu bil. Huzurlu ol. Sakin ol.

Acının sebebini ve ilacını biliyorum ve sana kurtuluşunu getiriyorum.

Yıllar içinde dağılan çocukluk hayallerine ağlıyorsun.

Başarısızlıkla yıkılan özgüvenine ağlıyorsun.

Harcanan yeteneklerine ağlıyorsun.

Acıyla kendine bakıyorsun ve havuzda gördüğün aksine dehşetle sırtını dönüyorsun. Utancın kansız gözleriyle sana bakan bu insanlığın yüz karası da kim?

Tavrının asaleti, bedeninin güzelliği, zihninin açıklığı, dilinin zekâsı? Kim çaldı onları? Hırsızın kim olduğunu biliyor musun, benim gibi?

Babanın tarlasında başını çimenden yastığında koyduğunda ve bulutlar katedraline baktığında, Babil'in tüm altınlarının bir gün senin olacağını düşünmüştün.

Kitaplardan okudukça, tabletlere yazdıkça, Süleyman'ın tüm bilgeliğinin sana geçeceğine inanmıştın.

Ve mevsimler yıllara dönüşürken, kendi Cennet Bahçe'nde yüce hükümranlığını sürdürecektin.

O planları, hayalleri, umut tohumlarını içine kimin ektiğini hatırlıyor musun?

Hatırlayamazsın.

Annenin rahminden çıktığın ve benim elimi yumuşak alnına dayadığım o anı hatırlayamazsın. En iyi dileklerimin senin olması için kulağına fısıldadığım sırrı hatırlayamazsın.

Sırrımızı hatırlıyor musun?

Hatırlayamazsın.

Geçen yıllar, anılarını yok etti, zihnini korku, şüphe, endişe, nefretle doldurdu. O canavarların barındığı yerde artık neşeli anılara yer yok.

Ağlama artık. Ben seninleyim...ve bu an yaşamının dönüm noktası. Her şey, tıpkı annenin rahminde geçirdiğin zaman gibi geçip gitti. Geçmiş öldü. Ölüler ölüyü gömsün.

Bugün sen, yaşayan ölü olmaktan kurtuluyorsun.

Bugün Elisha'nın ve Shunammitte'nin oğlu gibi ağzımı ağzına koyuyorum, gözlerimi gözlerine, ellerimi ellerine; ve etin sıcak yine.

Bugün İsa'nın Lazarus'un mezarında yaptığı gibi sana gelmeni emrediyorum. Mahşerin mezarından çıkıp yeni bir hayata başlayacaksın.

Bugün senin doğum günün. Bu senin yeni doğum günün. İlk yaşamın. Tıpkı bir tiyatro oyunu gibi, öncekiler yalnızca provaydı. Bu kez

perde kalktı. Bu kez dünya izliyor ve alkışlamak için bekliyor. Bu kez kaybetmeyeceksin.

Mumlarını yak. Pastanı kes. Şarabını doldur. Yeniden doğdun. Kozasından çıkan bir kelebek gibi uçacaksın...dilediğin kadar yüksekten uç. Seni ne eşekarıları, ne yusufçuklar, ne de insanoğlunun yaratıkları, yaşamın gerçek zenginliklerini arama görevinden alıkoyabilir. Başında benim elimi hisset.

Benim bilgeliğime katıl.

Doğarken duyup, unuttuğun sırrı, seninle yine paylaşmama izin ver.

Sen benim en büyük mucizemsin.

Sen dünyanın en büyük mucizesisin.

Bunlar duyduğun ilk sözcüklerdi. Sonra ağladın. Herkes ağladı. O zaman bana inanmadın... ve bu inançsızlığını giderecek hiçbir şey olmadı, bunca yıldır. En aşağılık işleri bile beceremediğini düşünürken nasıl bir mucize olabilirsin? En önemsiz sorumluluklarla yüklenmişken ve kendine güvenini kaybetmişken nasıl bir mucize olabilirsin? Borç içine batmışken ve yarınki ekmeğini nasıl kazanacağını düşünerek uyuyamazken, nasıl bir mucize olabilirsin?

Yeter. Olan oldu artık. Oysa kaç peygamber, kaç bilge, kaç şair, kaç ressam, kaç besteci, kaç bilimadamı, kaç filozof ve mesih gönderdim, hepsi de ilahiliğinden, tanrısal potansiyelinden ve başarının sırlarından bahsediyorlardı. Onlara nasıl davrandın?

Hâlâ seni seviyorum ve şu anda bu kelimelerle seninleyim. Tanrı'nın insanların yaralarını iyileştirmek için elini ikinci kez onların üzerine koyacağını söyleyen peygamberi doğrulamak için.

Elim yine üzerinde.

Bu ikinci kez.

Sen benim kalıntımsın.

Bunu sormaya gerek yok, bilmiyor muydun, duymamış mıydın, en başında sana söylenmemiş miydi; dünyanın yaradılışından anlamamış mıydın?

Bilmiyordun duymamıştın, anlamamıştın.

Sana özel bir eser olduğun söylenmişti; sebepleri asil, şekil ve hareketleri etkili, hayranlık verici ve meleksi, Tanrı gibi anlayışlı.

Sana toprağın tuzu olduğun söylenmişti. Sana dağları bile oynatmanın sırrı verilmişti,

imkânsızı başarmanın. Sen kimseye inanmadın. Mutluluk haritanı yaktın, zihninin huzurundan vazgeçtin, zafere giden kaderinin yolundaki mumları söndürdün, sonra tökezledin, kayıp ve korkmuş bir halde, kendine acımanın karanlığında, kendi yarattığın cehenneme düşene dek.

Ağladın sonra. Seni düşüren talihine küfür edip, göğsüne vurdun. Kendi miskin düşüncelerinin sonuçlarını kabul etmedin, tembelliğinin ve başarısızlığının sorumluluğunu yükleyecek bir günah keçisi aradın. Hemen de buldun.

Beni suçladın.

Engellerinin, başarısızlığının, fırsat bulamamanın Tanrı'nın isteği olduğunu haykırdın.

Yanılıyordun!

Elimizdekilere bir bakalım. İlk önce engellerine bakalım. Araçların olmazsa, yeni bir yaşam kurmanı nasıl isterim?

Kör müsün? Güneşin doğup battığına şahitlik etmiyor musun?

Hayır görüyorsun...ve gözlerine yerleştirdiğim bin yüz milyonlarca alıcı, yaprağın büyüsünden, bir kar tanesinden, bir gölden, bir kartaldan, bir çocuktan, bir buluttan, bir yıldızdan,

bir gülden, bir gökkuşağından ve aşk dolu bir bakıştan zevk almanı sağlıyor. Hayır duası et.

Sağır mısın? Bir bebek sen duymadan gülüp ağlayabilir mi?

Hayır. Duyuyorsun...kulaklarına yerleştirdiğim yirmi dört bin tel, ağaçlardaki rüzgârla titreşiyor; kayalıklardaki gelgitle, operanın haşmetiyle, bülbülün çığlığıyla, oyun oynayan çocukların cıvıltısıyla ve seni seviyorum sözcükleriyle. Yine şükret.

Dilsiz misin? Dudakların ileri geri oynayıp yalnızca tükürük mü üretiyor?

Hayır. Konuşabiliyorsun...diğer hiçbir yaratığımın yapamadığı bir şey bu. Sözcüklerin sinirliyi sakinleştiriyor, umutsuza umut veriyor, vazgeçeni heveslendiriyor, yenilmişe destek veriyor, cahile öğretiyor...ve seni seviyorum diyor. Tekrar şükret.

Sakat mısın? Muhtaç vücudun yer mi işgal ediyor?

Hayır. Hareket edebiliyorsun. Sen ufak bir alana hapsolmuş rüzgâr ve dünya tarafından rahatsız edilen bir ağaç değilsin. Gerinebilirsin, koşup dans edip, çalışabilirsin, sana beş yüz

kas, iki yüz kemik ve yedi mil sinir teli verdim, hepsini ben ayarladım senin için. Yine şükret. Sevilmiyor ve sevmiyor musun? Gece ve gündüz, yalnızlık mı sarmalıyor seni?

Hayır. Artık değil. Artık sırrını biliyorsun, sevgiyi alabilmek için onu karşılık beklemeden vermelisin. Kendini iyi hissetmek, tatmin olmak ya da gurur için sevmek, sevmek değildir. Sevgi karşılığı beklenmeyen bir ödüldür. Bencil olmadan sevmenin artık başlı başına bir ödül olduğunu biliyorsun.

Sevgi karşılık bulmasa da kaybolmaz, verdiğin sevgi sana geri döner, kalbini temizler ve yumuşatır. Bir daha şükret. İki kere şükret!

Kalbin mi zayıf? Kanıyor mu ya da yaşamını sürdüremiyor mu? Hayır. Kalbin güçlü. Göğsüne dokun ve ritmi hisset. Kalbin saatlerce, günlerce, gecelerce atıyor. Her sene otuz altı milyon vuruş yapıyor. Altmış bin damardan yılda altı yüz galon kan pompalıyor. İnsanoğlu asla böyle bir makine icat edemedi. Tekrar şükret.

Bir cilt hastalığın mı var? Sen yaklaşınca insanlar korkuyla kaçıyorlar mı?

Hayır. Cildin temiz ve bir harika, onu yal-

nızca sabunlaman, yağlaman ve ona bakman gerekiyor. Zaman içinde tüm çelikler yıpranır, paslanır ama cildine bir şey olmaz. En güçlü metaller bile kullanıldıkça yıpranır, ama seni sardığım o tabaka yıpranmaz. Sürekli kendi kendini yeniler, eski hücreler yerini yenilere bırakır, tıpkı senin yaşlanmış olduğun şu günlerde yenilendiğin gibi. Tekrar şükret.

Ciğerlerin mi kirli? Yaşamın nefesi vücuduna girerken zorlanıyor mu?

Hayır. Yaşama açılan lombarların kendi yarattığın en pis ortamlarda bile sana destek oluyor ve sana yaşam veren oksijeni getirip vücudunu artık gazlardan arındırıyorlar. Bir daha şükret.

Kanın zehirli mi? Su ve cerahatle mi dolu?

Hayır. Beş kuart kanın içinde yirmi iki trilyon kan hücresi, her hücrede milyonlarca molekül ve her molekülün içinde, her saniye on milyon defadan fazla titreyen bir atom var. Her saniye iki milyon kan hücren ölüyor, yerine iki milyon yeni hücre geliyor ve bu doğduğun günden beri oluyor. Her zaman içinde olan, şimdi dışında da oluyor. Bir kez daha şükret.

Aklını kullanamıyor musun? Artık kendi

kendine düşünemiyor musun? Hayır. Beynin evrendeki en karmaşık yapı. Biliyorum. İçinde on üç milyar sinir hücresi var, dünyadaki insan sayısından çok daha fazla. Her gördüğünü, her sesi, her tadı, her kokuyu, her hareketini, doğduğundan beri dosyalıyor.

Hücrelerinin içine, bin milyar protein molekülü yerleştirdim. Yaşamındaki her olay yalnızca hatırlanmayı bekliyor orada. Ve beynine vücudunun kontrolünde yardımcı olsunlar diye, vücuduna dört milyon acı hissini sağlayan yapı, beş yüz bin dokunma detektörü ve iki yüz binden fazla ısı detektörü koydum. Hiçbir devletin altını senden daha iyi korunmuyor. Hiçbir antik harika senden daha yüce değil.

Sen benim en iyi eserimsin.

İçinde, dünyanın en büyük şehirlerini yok edebilecek ve yeniden kurabilecek güçte atom enerjisi var.

Fakir misin? Cüzdanında hiç altın ya da gümüş yok mu? Hayır. Sen zenginsin! Şimdi servetini birlikte daha iyi hesapladık. Listedekileri tekrar say ve iyice öğren. Varlığının çetelesini tut.

Neden kendine ihanet ettin? Neden tüm hayır dualarının elinden alındığını düşünüp de ağlıyorsun? Neden güçsüz olduğuna ve hayatını değiştiremeyeceğine inanarak kendini aldatıyorsun? Yeteneğin, duyuların, zekân, zevklerin, içgüdülerin, hislerin ve onurun yok mu? Umudun yok mu? Neden gölgelerde sürünüyorsun, cehennemin rutubetine çağrılmayı bekleyen yenik bir dev gibi?

Çok şeyin var. Hayır dualarn bardağından taşıyor. Onları sana öyle bir cömertlik ve sıklıkla verdim ki lüks içinde şımarmış bir çocuk gibisin, onların farkında değilsin.

Cevap ver bana.

Kendine cevap ver.

Yaşlı, hasta, sakat, muhtaç ama zengin bir adam, senin hafife aldığın o kutsallığa sahip olabilmek için, kasasındaki tüm altını verirdi.

O halde, mutluluk ve başarının ilk sırrını öğren. Bu senin hazinen, bugünden başlayarak yeni ve daha iyi bir gelecek kurmana yarayacak araç gereç.

O yüzden, şimdi sana diyorum ki şükretmen gerekenleri gör ve şimdiden benim en büyük

eserim olduğunu bil. Bu yaşayan bir ölü olmaktan kurtulmanı ve dünyanın en büyük mucizesini gerçekleştirmeni sağlayacak ilk kural.

Yoksulluk içinde öğrendiğin derslere şükret. Çünkü az şeyi olan, fakir değildir; yalnızca çok isteyen fakirdir. Gerçek güvenlik insanın sahip olduklarında değil, sahip olamadıklarındadır. Başarısızlığına sebep olan engellerin nerede? Onlar yalnızca senin zihnindeler.

Şükretmen gerekenleri gör.

İkinci kural da birinciye benziyor. Nadideliğini ilan et!

Kendini ufak tefek şeylerle uğraşmaya mahkûm ettin ve orada başarısızlığını affedemeyerek, kendi nefretinle kendini yok ederek, kendini cezalandırarak, kendine karşı ve başkalarına karşı işlediğin suçlardan iğrenerek öylece yatıyorsun.

Şaşkın değil misin?

Sen kendini affedemezken, benim seni nasıl olup da affettiğimi, günahlarını ve acınacak halini nasıl bağışladığımı anlayamıyorsun. Şimdi sana üç neden sayıyorum. Bana ihtiyacın var. Sen sıradanlığın gri yığını içinde, yok oluşa

doğru giden bir hayvan sürüsü değilsin. Ve sen bir nadidesin!

Rembrandt'ın bir resmini, Degas'ın bronz bir heykelini, Stradivarius'un bir kemanını ya da Shakespeare'in bir oyununu düşün. Bu kadar değerli olmalarının iki nedeni var. Onların yaratıcıları ustalardır ve sayıları azdır. Ayrıca onların bir eşine rastlamak mümkündür.

Bu yüzden sen dünya üzerindeki en değerli hazinesin, çünkü seni kimin yarattığını biliyorsun ve sen yalnızca bir tanesin.

Dünya kurulduğundan beri, senin tıpatıp aynın bir kişi daha olmamıştır.

Dünyanın sonu gelene kadar da asla, senden bir tane daha olmayacaktır.

Özelliğinin ve tekliğinin hiçbir zaman farkına varmadın. Yine de dünyadaki en nadide varlıksın.

Yüce aşk anında babandan sayısız aşk tohumu aktı, dört yüz milyondan fazla. Hepsi, annenin içinde yüzerken öldü. Bir tanesi hariç! Sen.

Annenin sevgi dolu sıcaklığında yaşadın, diğer yarını, annenden tek bir hücre, iki milyon tanesi ancak bir meşe palamudunu dolduracak kadar ufak bir hücre arayarak.

Yine de sen tüm imkânsızlıklara rağmen o karanlık ve felaket okyanusunda yaşadın, o ölümsüz hücreyi buldun, onunla birleştin ve yeni bir yaşama başladın. Senin yaşamına.

Sen geldin, her çocuk gibi, henüz insandan umudumu kesmediğim mesajını getirdin. İki hücre bir mucizede birleşti. İkisinde de yirmi üç kromozom ve her kromozomda yüzlerce gen olan, her biri gözlerinin renginden, davranışlarına, beyninin ölçüsüne kadar senin özelliklerini taşıyan iki hücre.

Tek buyruğumla, babanın dört yüz milyon sperminden biriyle, annenin ve babanın kromozomlarındaki yüzlerce genden birini birleştirip, her biri diğerinden farklı, üç yüz bin milyar insan yaratabilirdim.

Ama kimi yarattım?

Seni! Tek bir tür. En nadide. Paha biçilmez bir hazine. Zihni, konuşması, görünüşü, hareketleri, davranışları yaşamış, yaşayan ve yaşayacak hiç kimseye benzemeyen.

Bir kralın hazinesine bedelken, kendini niye kuruşla ölçüyorsun?

Seni aşağılayanları neden dinledin? Daha da kötüsü onlara neden inandın?

Diz çök. Artık nadideliğini karanlıkta saklama. Onu göster. Dünyaya göster. Kardeşinin yürüdüğü gibi yürümeye, liderinin konuştuğu gibi konuşmaya, vasatların çalıştığı gibi çalışmaya çalışma. Bir başkasının yaptığını yapma. Asla taklit etme. Şeytanı taklit eden örneği aşar, iyiyi taklit eden yetersiz kalır. Kimseyi taklit etme. Kendin ol. Nadideliğini dünyaya göster ve onlar seni altınla yıkasınlar. İşte bu da ikinci kuraldır.

Nadideliğini ilan et.

Ve işte iki kuralı da öğrendin.

Şükretmen gerekenleri gör. Nadideliğini ilan et!

Hiçbir engelin yok. Sen sıradan değilsin.

Başını salla. Gülümsemeye zorla kendini. Kendini aldattığını kabul et.

Sıradaki şikâyetin ne? Hiç mi fırsat çıkmıyor önüne?

Öğüdümü dinle. Hepsi geçecek, çünkü sana her türlü işte, başarının kuralını veriyorum. Yüzyıllarca önce bu kural atalarına bir dağın tepesinde verilmişti. Bazıları kurala uydu ve yaşamları mutluluğun meyveleriyle, başarıyla,

altınla ve huzurla doldu. Çoğu dinlemedi, büyülü yollara başvurdular, garip yollara girdiler, ya da yaşamın zenginliklerine kavuşmak için şans denen şeytanı beklediler. Ümitsizce beklediler... tıpkı senin gibi, sonra ağladılar, senin ağladığın gibi, şanssızlıklarını bana bağlayarak.

Kural basit. Genç ya da yaşlı, dilenci ya da kral, siyah ya da beyaz, erkek ya da dişi...hepsi sırrı kendi yararlarına kullanabilirler. Başarının tüm o kuralları, sözleri, yazıları içinde yalnızca bir metot hiç başarısız olmamıştır...Onunla bir mil gitmek için çaba gösteren, iki mil gider.

Bu, üçüncü kural...bu zenginlikler yaratan ve rüyalarından bile daha öteye giden bir sır. Bir mil daha git!

Başarının tek yolu, senden beklenenden daha iyisini yapmaktır, işin ne olursa olsun. Bu, dünya kurulduğundan beri her başarılı insanın yaptığı şeydir. Kendini sıradanlaşmaya mahkûm etmenin yolu, yalnızca karşılığını aldığın kadarını yapmaktır.

Eğer aldığın gümüşten fazlasını vermişsen. aldatıldığını düşünme. Verdiğin güzelliklerin bir terazisi vardır; eğer bugün karşılığını almaz-

san, yarın mutlaka on katını alırsın. Sıradanlık bir mil bile gitmez, neden kendimi aldatayım diye düşünür. Ama sen sıradan değilsin. Bir mil daha ilerlemek kendi rızanla elde edeceğin bir ayrıcalıktır. Yapamazsın, onu engellememelisin. Eğer bırakırsan, diğerleri kadarıyla yetinirsen, başarısızlığının tek suçlusu sen olursun. Sebep ve sonuç, araç ve hedef tohum ve meyve, bunlar ayrılamaz. Sonuç sebepten doğar, hedef, araçların içinde vardır ve meyve her zaman tohumundadır.

Bir mil daha git.

Takdir bilmeyen bir sahibe çalıştığını düşünüp kendine dert etme. Ona daha fazla hizmet et.

Ve onun yerine, bırak borçlu olduğun ben olayım. O zaman bileceksin ki her dakika her verdiğin ekstra hizmet benim tarafımdan karşılığını bulacaktır. Ödülün zamanında gelmeyecek diye endişelenme. Ödeme ne kadar gecikirse, senin için o kadar iyi; alacaklı olmak bu kuralın en büyük faydasıdır.

Başarıyı çağıramazsın, ancak onu hak edersin; ve artık onun az bulunan ödülünü almanın sırrını biliyorsun.

Bir mil daha git!

Bir zamanlar önüne hiç fırsat çıkmadığını söyleyerek ağladığın o tarla nerede? Bak! Etrafına bak. Gör, daha dün kendine acıyordun, şimdiyse altın bir halıda yürüyorsun. Hiçbir şey değişmedi...senden başka, ama sen her şeysin.

Sen benim en büyük mucizemsin.

Sen dünyanın en büyük mucizesisin.

Başarı ve mutluluğun üç kuralı var.

Şükretmen gerekenleri gör! Nadideliğini ilan et. Bir mil daha git!

Sabırlı ol. Bunlar göz açıp kapayıncaya kadar olmaz. Zorluklarla kazandıkların elinde daha uzun süre kalır. Servet kazananlar, mirasyedilerden daha dikkatlidirler.

Yeni hayatına başlarken korkma. Her soylu başarı, risklerini de beraberinde taşır. Birini kazanmaktan korkan, daha fazlasını hiç kazanamaz. Artık bir mucize olduğunu biliyorsun. Ve mucizede korku olmaz.

Gururlan. Sen dikkatsiz bir yaratıcının bir laboratuvardaki deneyinin ürünü değilsin. Anlayamadığın güçlerin esiri değilsin. Sen yalnızca

benim gücümün özgür bir dışa vurumunun, yalnızca benim sevgimin ürünüsün. Sen bir amaçla yapıldın. Elimi hisset. Sözlerimi duy.

Bana ihtiyacın var....ve benim de sana.

Yeniden inşa edeceğimiz bir dünyamız var. Bunun için bir mucize gerekiyorsa bundan bize ne? Her ikimiz de mucizeyiz ve şimdi birbirimize sahibiz.

Seni dev bir dalgadan alıp, çaresizce kumlara çarptığım günden beri sana olan inancımı hiç kaybetmedim. Zamanı ölçmeye kalkarsan, bu beş yüz milyon yıl öncesydi. Otuz bin yıl önce kusursuzluğa ulaşana dek, birçok model şekil, ölçü denedim. Bunca yıldır seni düzeltmek için hiç çaba sarf etmedim. Bir mucize nasıl düzeltilebilir ki? Sen bir mücevherdin ve ben de memnun olmuştum. Sana bu dünyayı ve hâkimiyetini verdim. Sonra tam potansiyeline ulaşman için, bir kez daha sana elimi verdim, evrendeki hiçbir yaratığa bahşedilmeyen güçler verdim.

Sana düşünme gücü verdim.
Sana sevme gücü verdim.
Sana seçme gücü verdim.
Sana gülme gücü verdim.
Sana hayal etme gücü verdim.
Sana yaratma gücü verdim.
Sana plan yapma gücü verdim.
Sana konuşma gücü verdim.
Sana dua etme gücü verdim.

Seninle sınırsız bir gurur duyuyorum. Sen benim son eserimsin, benim en büyük mucizemsin. Tam bir yaşayan varlık. Her iklime, her güçlüğe, her zorlamaya uyum sağlayabilen. Benden yardım beklemeden kendi kaderiyle başa çıkabilen. Kendisi ve insanlık için en iyiyi, içgüdüleriyle değil, düşünceyle gösterebilen.

Böylece, başarı ve mutluluğun dördüncü kuralına geldik; hiçbir meleğime vermediğim bir güç bu.

Sana seçme gücünü verdim.

Bu armağanla seni meleklerimden de üst se-

viyeye koydum; çünkü meleklerin günahı seçme hakları yoktur. Sana kaderinin tüm kontrolünü verdim. Kendi özgür iradenle kendi yaradılışının doğasını belirlemene izin verdim. Ne cennete ne de dünyaya ait olmak zorundasın, kendini istediğin şekle sokmakta özgürsün. En düşük yaşam biçimini benimsemekte özgürsün, ya da ruhunun değerlendirmesiyle, en yüce formda yeniden doğabilirsin ki onlar ilahidir.

Senin yüce gücünü, seçme gücünü elinden almadım hiç. Bu inanılmaz güçle ne yaptın? Kendine bak. Yaşamında yaptığın seçimleri düşün ve hatırla, şimdi o acı anları yaşamamak için bir şansın daha olsaydı, dizlerinin üzerine çökerdin.

Geçmiş geçmiştir. Şimdi dördüncü büyük kuralı biliyorsun, mutluluk ve başarının dördüncü kuralını. Seçme gücünü akıllıca kullan.

Sevmeyi seç...nefreti değil.
Gülmeyi seç...ağlamayı değil.
Yaratmayı seç...yok etmeyi değil.
Azmi seç...vazgeçmeyi değil.

Yüceltmeyi seç...dedikoduyu değil.
İyileştirmeyi seç...yaralamayı değil.
Vermeyi seç...ertelemeyi değil.
Büyümeyi seç...bozulmayı değil.
Dua etmeyi seç...küfretmeyi değil.
Yaşamayı seç...ölmeyi değil.

Artık şanssızlıklarının benim isteğime bağlı olmadığını biliyorsun, tüm güç senin içindeydi ve seni insanlıktan çıkaran davranışların ve düşüncelerin senin yaptıklarının sonucuydu, benim yaptıklarımın değil. Senin küçük doğan için benim güç armağanlarım çok fazlaydı. Artık büyüdün, akıllandın ve toprağın meyveleri senin olacak.

Sen harikalıklarla dolusun. Potansiyelinin sınırı yok. Yarattıklarımın içinde senden başka kim ateşi buldu? Kim yerçekimi kanununu keşfetti, gökyüzünü delip geçti, hastalıklara şifa buldu?

Bir daha asla kendini aşağılama!

Hiçbir zaman yaşamın kırıntılarıyla yetinme!

Bugünden itibaren asla yeteneklerini gizleme!

Bugünden zevk al...ve yarından, yarınlardan.

Sen dünyanın en büyük mucizesini gerçekleştirdin.

Sen yaşayan bir ölü olmaktan kurtuldun.

Artık asla kendine acımayacaksın ve her yeni gün senin için başarı ve neşe olacak.

Sen yeniden doğdun... Daha önce olduğu gibi, başarısızlık ve mutsuzluğu ya da başarı ve mutluluğu seçebilirsin. Seçim senin. Seçim tamamen senin.

Ben ancak, önceki gibi, izleyebilirim... gururla... ya da acıyla.

O halde, mutluluk ve başarının dört kuralını anımsa.

Şükretmen gerekenleri gör.

Nadideliğini ilan et.

Bir mil daha git.

Seçme gücünü akıllıca kullan.

Diğer dördünü gerçekleştirebilmek için, bir şey daha yap. Her şeyi sevgiyle yap...kendini severek, başkalarını severek ve beni severek.

Gözyaşlarını sil. Uzanıp, elimi tut ve dik dur.

Seni saran mezarlık giysilerini çıkaracağım.

Bugün sana şu bildirildi.

Sen Dünyanın En
Büyük Mucizesisin

ONUNCU BÖLÜM

Ofiste düzenlenen tüm Noel partilerinin iptal edilmesi gerektiğine inanıyorum! En azından bir zavallı ruhun içine attığı dertler ya da tatil melankolisi yüzünden çok fazla içmesini, sonra da istenmeyen manzaralar yaratmasını ya da arabasına binip kendisini veya masum bir ruhu öldürmesini engellemenin imkânı yok biliyorum, çünkü uzun zaman önce pek çok kez ben de böyle aptalca davranmıştım.

Üstelik, o "soğuk ördek" ofis halısı üzerinde hiç çıkmayan lekeler bırakıyor.

Her sene Noel'in ertesi iş günü bir dahaki sene ofiste parti yapılmamasına karar veriyorum. O aptalca harcanan parayı, onun yerine ihtiyacı olan bir ailenin yararına harcarız diye düşünüyorum. Ve her sene komiteler partinin planlarını

yapmaya başlayınca, güçsüzleşiyorum, itiraz etmiyorum ve yine buna izin veriyorum.

Bu yıl da, "Beyaz Noel" şarkısını çalan teybin cızırtılı sesini dinlerken, etrafa aptal aptal gülümseyerek birkaç içki içtim. Sonra etrafta dolaşıp yanakları öptüm, omuzlara vurdum. Kendimi dedektif gibi hissediyor, hepsinin bir motelde konaklamak zorunda kalmadan ya da bir trafik vahşetine neden olmadan evlerine varacaklarına inanmaya çalışıyordum.

Sonunda şarap bitti ve ancak temizlikçiye verilecek 20 dolarlık bir makbuzla temizlenebilecek kadar pis olan ofis boşaldı. Parayı bir Noel kabına koymuş ve Pat'in masasının üzerine bırakmıştım bile.

Son şarabımı ofisime götürdüm, yorgunlukla kanepeye çöktüm ve kadehimi bir kültablasının içine koydum. Hipnotize olmuş bir halde kadehe bakıyordum. Simon. Tüm o doldurup boşalttığımız şarap kadehleri. Simon. Simon. Neredesin?

Birden bir karar verip, masama gittim. Telefon defterimde Fred Fell'in ev telefonunu bul-

dum. Çevirdim. "İyi tatiller" der demez sesimi tanıdı.

"Og, sesini duymak ne güzel. Nasılsın? Şikago'da havalar nasıl?"

"Kar var."

"Burada iki gündür yağmur yağıyor. Long Island batıyor sanırım."

"O halde Miami'ye git."

"Sanırım çok geç. Sen nasılsın?"

"Ofisteki Noel partisi yeni bitti."

"Sen de birkaç içki içip duygusallaştın ve eski yayıncını aradın?"

"Doğru...ve bir sebep daha var."

"Neymiş o?"

"Yeni bir kitap yazmaya hazırım."

"Duyduklarıma inanamıyorum. Paralarını saymaktan ve talk-show'lara katılmaktan artık yazmaya vakit bulamıyorsun sanıyordum. Ne yazmak istiyorsun? Kitabın konusu ne?

"Sana söylemeyeceğim. Açıklamam mümkün değil, ne telefonda ne de yüz yüze. Sadece kitabı çıkaracağım."

"Bir adı var mı?"

"Dünyanın En Büyük Mucizesi."

"Şimdiden sevdim. Nedir en büyük mucize?"

"Sorma."

"Dünyanın En Büyük Satıcısı gibi mi olacak?"

"Daha da iyi. Bunu uydurmak zorunda kalmayacağım."

"Peki, Og. Seni zorlamamam gerektiğini biliyorum. Sözleşme yapmak istiyor musun?"

"Acele etme. Ne zaman fırsatını bulursan."

"Aynı koşullar mı geçerli?"

"Evet, iyi olur."

"Teslim tarihi ne olacak?"

"31 Ocak 1975."

"Bir yıl bir ay sonrası mı? O kadar uzun zamana mı ihtiyacın var?"

"Evet."

"Pekâlâ. Olmuş bil. Ne mükemmel bir ilişkimiz var! Ne aldığını bile bilmeden kitap anlaşması yapan başka kaç yayıncı vardır, merak ediyorum? Mutlu Noeller Og."

"Sana da Fred. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ofisten çıktığımda hava çok karanlıktı ve

hâlâ kar yağıyordu, otoparka kadar ayak izi bırakarak yürüdüm. İçimde korkunç bir boşluk hissi vardı ve nedenini biliyordum. Mutlu saatler geçirdiğim dairenin karanlık gölgesini görebiliyordum, düşen karların arkasından sessiz gövdesi kare şeklinde ışıklar yayıyordu.

Şu anda, kadehlerimizi tokuşturup, birbirimize "Mutlu Noeller" diliyor olacaktık. O güzel sesi, ona aldığım aptal hediyeyi açarken, beni baştan aşağı yıkayacaktı. Simon. Simon.

"Seni özlüyorum. Seni çok özlüyorum."

Yüksek sesle konuşuyordum...Rüzgârla ve kar taneleriyle. Sonra boğazımdan yükselen hıçkırıklarla boğuşmaya başladım. Kendimi tamamen yalnız hissediyordum, yalnız ve kayıp.

Sonunda toparlanmaya zorladım kendimi. Eve gitmek zorundaydım. Hâlâ yapılacak alışverişler vardı. Hayat devam ediyordu.

Araba anahtarlarını bulup, kapıyı açtım. Tam anahtarı çevirmiştim ki, birden müthiş bir içki içme ihtiyacı duydum. Ama ne olacağını biliyordum: Kaç bara bakarsam bakayım, asla Simon'ı bulamayacaktım.

Arabayı geri aldım, sertçe çıkış kapısına git-

tim. Penceremi açtım, kapıyı açan mekanizmaya anahtarımı soktum. Kapı gıcırdadı ve yavaşça havaya kalktı. İlerledim. Arabamın önü tümseğe çıkınca kalktı ve farlarım, ikinci kattaki karanlık daireyi aydınlattı.

Gözlerimi kırpıp, başımı salladım. Tekrar baktım.

Farlarım pencerenin önündeki kutuda tek bir parıltıya takılmıştı.

Aman Tanrım!

Kutuda bir bitki vardı, yağan karda hafifçe sallanıyordu...

... Güzel bir çiçek.

... Mavi kurdeleli bir çiçek.

... Kırmızı camdan bir sardunya.

Yazdığı kişisel gelişim kitaplarıyla okuyucuların büyük beğeni ve ilgisini kazanan OG MANDINO; DÜNYANIN EN BÜYÜK MUCİZESİ'nde başarı ve mutluluğun sırlarını anlatmaya devam ediyor.

Ihtiyar paçavracı Simon Potter'la kurduğu sıcak dostluk süresince, yaşamın yepyeni yönlerini keşfeden ve gerçek mululuğun insanın kendi potansiyelini keşfetmesinde gizli olduğunu gören Og MANDINO, bilge dostunun eşsiz öğütlerini okuyucularıyla da paylaşmanın keyfini yaşıyor .

ISBN 975-331-166-4

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş yenisayfa